

**חוליות
מספריים
פרויקט מיוחד**

מתנות חיים
מתנדבים למען השתלת כליה
מיסודה של הרב ישעיהו רב ציון
פסח תשפ"ב

כְּפֹזֶן

הוגות
תורמים
כליה

שם עולם אתן לו

חבורת מרגשת זו כוללת פעילות
עמותת 'מתנת חיים' לזכרון עולם
של מיסד העמוהה ומישמר נפשו
למענה ולמען כל
חוליה כליה באשר הוא

**הרב אברהם
ישעיהו הבר זצ"ל**
שלנו ושלכם, שלו הוא
תהא נשמהו הטהורה
צורה בצרור החיים

פסח כשר ושמי!
רחל הבר

צדיקים במיתתם קרוים חיים. זכה בעלי הרב ישעיהו הבר זצ"ל והאלנות
שנטע, ממשיכים להצמיח פירות בה' ולהנות בהם בני אדם....

הנה נכנסנו לימי חדש ניסן. ימים של אביב ושל פריחה,
של לבולב ושל צמיחה.
בחודש זה נתקנה ברכה מיוחדת, ברכת האילנות:
**"שלא חיסר בעולמו דבר... וברא בו בריות טובות
להנות בהן בני אדם..."**

אכן, זכינו לראות כל כך הרבה בריאות טובות בעולםינו, אנשים
נפלאים שרואים את שחרר לזרתם ומעניקים להם אהבה ובחפות
לב. מדובר באנשים בריאים אשר נכנסים לחדר הניתוחים ותרומים
כליה למי שנזקק לה.

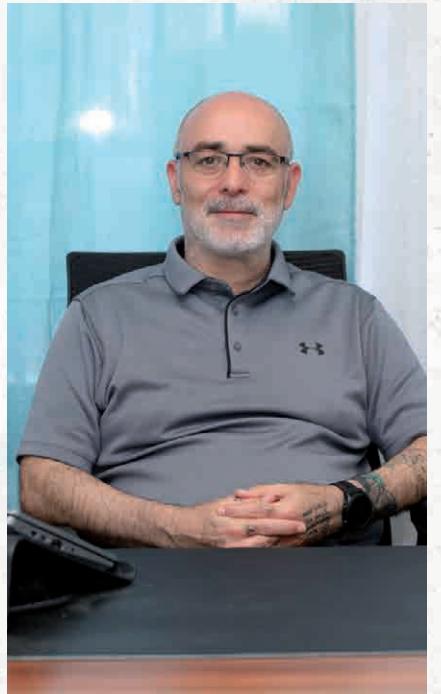
מאז פסח אשתקד, זכו להחלץ מכוני הדיאליזה, 218 אנשים נשים
וילדים והם יזכו להسب לשלוחן הסדר, בחברת בני משפחתם, כשהם
בריאים וחינויים שמחים ומאושרים, ברוך השם. היטוב זוכה לי שיחת
הטלפון שקיבלו לפני פנוי ספר שנים במצאיليل הסדר.

בעלה של מושתלת היה על הক ומספר עלليل הסדר של השנה
הקודמת, כאשרתו שבה מטיפול דיאליזה, היישר אל שלוחן הסדר.
לאורך כל הערב, שכבה שרוועה על המיטה, חלה, מותשת ומנתקת
מהאוירה החגיגית של הלילה הגדול הזאת. חשה בעיקר את תחושת
המרור...

והנה בשנה זו, כך מספר בעלה, כשהיא זכתה להיות מושתלת בראיה
ב"ה ישבה כמלכה והסבה לשלחן הסדר בחברת משפחתה. השתתפה
בכל חלקו הסדר ועד השעות הקטנות של הלילה ישבו כולם ושרו
שירי הל והודיה לה' על שנחלה מהשבוד הדיאליזה לגאותה של
בריאות איתה.

זכינו ובילל הסדר הקרוב, ישבו לשלחן הגג 1218 אנשים ונשים שזכו
ליציאת מצרים שלהם ויצאו מאפילה לאורה, בזכות 1218 מלאכים
שתרמו כליה ב-13 שנים קיומה של "מתנת חיים".

מתנת חיים, כבפי ונשרים 15,
בית התאומיות ובית שואל ירושלים
טלפון: 02-500-0755 פקס: 02-255-5757
הפקה: מיר שבטאי | שיוק ופרסום: פרסום חן
צלילומים: אריאלה אותנהן, אלחנן קויטמן, חיים מאירסדורף, רום נבו, צילום אבידן,
אבי אטיאס, נתנאל קרייף, מנחם קלילש, אייל ביטון, מנעם שלוש

27 מושתלים מספרים

עופר שמיר, ספר הלוי, משה דנגן, ואבי
של יוסף חיים - מועמדים לתרומה (לשעבר),
בעלי מקרים סבוכים במיוחד, מספרים על הנס
האיש שלהם

32 אמא, אמא של

כשאמו של יהודה קוק התהילה טיפול דיאליזה,
נראה היה שמצובה משתפר, אלא שאזו הכה בה
הסיטוט

36 אחות חדשה

שירותה כץ תרומה כליה, והחיבור שנוצר ביןיה לבני
המושתלת הפך אותה להיות חלק מהמשפחה

16 תרומה בהמשכים

בתוך חצי שנה תרמו יcin ותchia אפטניין זוג
כליות, ובכך הצרפו להופעה המודيمة
шибוא יום בו גם היא עשתה זאת, אך לא שיערה
שהתרומה שלה תיראה שונה כל כך

4 כפל מבצעים

כשיair שימל תרם כליה, יידעו אשטו הדס
шибוא יום בו גם היא עשתה זאת, אך לא שיערה
שהתרומה שלה תיראה שונה כל כך

8 פלאי הבריאה

נريا וליעד נבו תרמו את כליותיהם בהפרש של
ש שנים, כתעת הם מספרים על המשע מעורר
ההשראה

20 מעגל של חיים

אייל תמיר, אביו של איתם (לנצח בן 10 ושמונה
חודשים) משתף בסיפורו האישי והמטלטל

24 פרויקט של חיים

יגאל זאבי סיים את שירותו הצבאי, ובאותו
רגע קיבל החלטה - ליעבור לפרויקט שבו יטרום
עצמם באופן אחר

12 מאירים את בית שםש

עשר שנים אחרי שבעלה תרם כליה, החליטה
quia פרכה סולבייצ'יק לתרומות גם כן. ולא תאמינו
מי היא תרמה

מתנת חיים
מתנדבים למען השתלת כליה
מיסודה של הרב ישעיהו הבר זצ"ל

כפולה מבazziים

הוא מספר, "וכמו שקורה אצל רבים מהתורמים הוא לא היה קצר בכלל. נדרשו לי שנה ושלושה חודשים כדי לעبور את כל הבדיוקות. בסופו של דבר תרמתי את הכליה לבחוור שמו קורן, שהיה אז בן 22. זו הייתה כבר השטלה השנייה שלו, לאחר שקיבל מודdotו הכליה חמישה שנים קודם לכן, אך היא לא נקלטה. ברוך השם במרקחה שלו הייתה התאמה מלאה, והשתלה הצלילה והכליה מתפקדת היטב עד היום".

הdds מצינו כי במשך התקופה בה תרם בעלה את הכליה, היא התבוננה בו מן הצד, כשmedi פעם חולפת במוחה מחשבה שהוא גם היא עשו זאת בהמשך. "זו הייתה חוויה כל כך חזקה עבורי", היא מסבירו, "לא רק עצם התרומה, אלא כל מה שקדם לה, וגם הקשר שונצץ לאחר מכן עם קונו משפחתו, וההיכרות עם הוצאות המילוי במחילה בבלינסון. כל הדברים האלה נצרבו אצל עמו, אמנים ידעת שזה לא מתאים לי באוטו של החיים, כך שאיפלו לא הרשות לעצמי לחלום, אבל זה נכון לכולנו במוחו".

שבעת ילדיהם היו יחסית קטנים בעת תרומתו של יאיר, لكن בחזרו יאיר והdds לשף אותן בתכניות רק כמה ימים לפני הניטוח. "היה חשוב לנו שהם יビינו את המשמעות הגדולה של התרומה, וכך

"אם מגיעים לעסק לקוחות חזרים, כנראה שהם היו מרויצים, לא?" שואל יאיר שימל בחיקוק, כשהוא מתישב יחד עם אשתו הדס כדי לספר על תרומת הכליה הcpfola שלהם. שלוש שנים הפרידו בין שתי התרומות. שלוש שנים בדיקו, שכן הוא תרם בתאריך 'ז' באדר א' תשע"ט, ואילו הדס, כמו

סמל, תרמה השנה ב-ו' באדר א' תשפ"ב.

שנים בני 42 וורדים לשבעה ילדים. הם עובדים במשרות מלאות ובתפקידים בכירים - יאיר מנהל מכינה קדם צבאית בעלי ומשמש כמג"ד מילאים, ואילו הדס מלאה יישובים מטעם מועצה אזורית מטה בנימין.

"אנשים לפעמים חושבים שכדי לתרום הכליה צריים זמן פנו", מצינת הדס, "אני חושבת שהמרקחה שלנו מועד שהמש לא כהה - גם יאיר ואני עוסקים במשך כל השבוע - בבית ובוחוץ. וניגשנו לתרומה מותוק הבנה שכך השדיונות לששות משחו כל כך גדול בחים, או מצליחים לפניות לכך זמן. הכל עניין של רצון".

תרומה כפולה

הכל התחליל לפני ארבע וחצי שנים, כאשר חברו הטוב של יאיר תרם הכליה, ובעקבות כך החליט יאיר שברצונו לתרום גם כן. "נכנסתי לתהlik",

חיה כהן

**כשייר שימל תרם
כליה, ידעה אשתו
הdds שיבוא יום בו
גם היא תעשה זאת
< היא לא שיררה
שהתרומה שלה
תיראה שונה כל
כך מזו של בעלה >
שלוש שנים אחרי,
תרומתו של יאיר,
וחודשיים אחרי -
תרומתה של הדס -
הם משתפים בחוויות
הבלתי נשכחות**

שיש כאן נקודה כל כך סמלית, שמשמעותה את זה שכשתה בא לאמור חסド עם יהודי, אז לא משנה לאיזו סקאה בדיקות. אבל, בזמן הניתוח של הדם, וגינע קורן, המושתל שלו, להזות איתי מוחץ לחדר הבניתה. הוא ישב איתי שם שלוש שעות. כתשפרתי לו על המשפחה של הלידה החוליה, הוא מאור והופתע. כי עד אז הוא הכיר אותנו - משפחה עם שבעה ילדים, וכמי שמאגי משפחה עם שני ילדים בלבד, הוא היה בטוח שהה מקומותים שיכל להיות. הוא לא הצליח להזכיר את המחשבה על 11 ילדים.

"הרגשנו שבזכות התרומה אנחנו מחברים בין כל העולמות", משלימה אותו הדם, "ובזמןים כאלה אתה מבין שהדבר החשוב ביותר - לחתת בלי חשבון, פשוט כדי לתת".

לפני השנה חלהה כל המשפחה בקורונה, אך הילדה בת השמונה עברה את המחלת קשה מכולם, וזה הוביל עצלה באופן פתאומי לкриיסת הכליאות.

לאחר שעבירה הדס כמה וכמה בבדיקות, סיירה לה מתאמת והשתלות כי נראת שכליות קטנה, כך שהיא עוזף שהיא מתהום הילד. "זה הוסיף התרגשות מאד גדולה", היא מסבירה, "וגם הרבה דאגה ואחריות. לא פשט לו לעת שחייו של הילד צער תולים ב".

כשהיא שמעה פריטים על המושתלת שלה, התרגשת רק גורה. "תרמתי לילדה בת שמונה, משפחה חרדיות דוברת יידיש מבייה עליית, עם 11 ילדים", היא מפרטת, "הילדה שתרמתי לה היא השבעית. לפני שנה חלהה כל המשפחה בקורונה, אך הילדה בת השמונה עברה את המחלת קשה מכלום, וזה הוביל עצלה באופן פתאומי לкриיסת מיעוט. בבית החולים נאמר להורייה שהקלות נפצעו באופן בלתי הפיך והוא תזדקק לטיפול דיאליזה. כך במשך שנה היא עברה דיאליזה שלוש פעמים בשבועו."

פגשת אותה לפני הניתוח?

"לא נפגשנו כלל. אמם ביום הניתוח, כשהגעתי לבית החולים שנידר, פגשנו לפני התרומה את האבא של הילדה, אך לא התפתחה בינינו شيئا ארכוה, כי מיד הוכנסתי לניתוח. רק כעבור שלושה ימים - ביום בו שוחררתי, הילכנו לבקרxorותה, ואז גם שמענו מהרופאים עד כמה שהם מרווחים מתפקיד הכליה שהותה. הילדה הייתה אז בטיפול נマー' וישנה באותו זמן, אך אמא שלה פגשה אותנו ונמשך בכתה מהותרגשות. גם האבא התרgesch מאד".

"הם סיירו לנו על הסבל הנורא של המשפחה חוותה במשך השנה האחרון", מוסיף יאיר, "האם ספרה שבסמוך כל השנה היא לא היכינה מrek ליל שבת, כי לילדה אסור נזולים ותפוחי אדרמה". "וגם היא אסורה מה מאכלים מסוימים כמו עגבניה, קולה וקורנפלקס עם חלב", משלימה אותו הדם, "כל בני המשפחה השתדרו מאוד שלא לאכול לפניה את המאכלים האלה, ואפשר להבini עד כמה שהוא כובל ומחייב שמדובר במשפחה עם 11 ילדים".

"וחשבו מה זה להגיד לילדה בת שמונה לא לשנות מים", היא מוסיפה, "האם גם ספרה שהילדה תמיד אהבה לקפוץ בגומי ובחלב, ופתאום זה היא אסורה לה, כי חשו שהצנור שמתחבר לדיאליזה ייפול, והוא תיאילץ לעבור ניתוח בהרדים מלאה כדי להחזרו מחדש".

לחבר בין עולמות

קשהת מתבוננים על שני הניתוחים שעברתם - מה בערך היה שונה בינו לביןם?

"אצליה היה הכל יותר מורכב", מшиб יאיר מיר, "גם התהילך היה יותר ארוך, וגם הוחלמה לפחות יוטר זמן. כנראה שאצל בשים הכל עובד מהר יותר. הדס עברה הכל במהירות יחסית, וגם ההחלמה שלה הייתה ממש מחרה. אולי זה קשור גם לכך שכבר הינו מוכנים וידעו לנו מה אchanנו הולכים".

"יאיר זכה לתודות כשרבב הילדה צ"ל עוד היה בחיים", מוסיפה הדם, "באותם ימים הינו אותו בקשר, הוא ביקר אותנו בזמן התרומה בבית החולים, ואחר כך גם השתתף במסיבת ההוראה שאייר ארגן. במרקחה של לירופה והונטה, והוא לא רק לירופה אותנו כזוג, אלא גם יירה קשור עם האימהות שלנו, היא פרגנה להן והתענינה אם יש להן שאלות או שהן זוקקות למשהו. היא אישיות מדהימה לא כל ספק".

"התרומות שלנו שונות זו מזו גם מבחינת זותם המושתלים", מוסיף יאיר לאחר הרהור, "זה דבר מעניין, כי אני תרמתי לחבור חילוני, ואילו הדס תרמה לילדה משפחה חרדיות, כאשר אנחנו בעצמנו נמנים על החיבור הדתי-לאומי. זה לא משחו שתכננו מראש, אבל אני חשב

הם הופתעו? יאיר והדס מביטים בחיק על בתם עדי בת ה-12 שבדוק נכנת לחדר, מצפים לשמעו את התשובה ממנה.

"הופתעת קצת", היא מסבירה במובוכו, "אבל זה לא היה לי מזור בכלל, זה היה הגיוני זיהירה. זה מתאים לאמא שלנו...".

"הילדים היו לגינוי חלק מהחיכים שלנו, וזה דבר שהיה לנו כל כך חשוב להעביר לילדים, כדי שיבינו עד כמה צריכים להציג חיים במובן הכל פשוט שישי. יודעums זאת אני לא חושבת שאנו או הם מרגשים שעשינו משהו כל כך מיוחד. פשוט המציאות אפשרה לנו את זה, אז נרתמן בשמחה".

כליה לילדה

זה קרה לפני השנה, בתקופה של אחרי פסח. אז החליטה הדס להעלות באזונינו של בעליה את המחשה על כך שהאגע זמנה להירעם לשήימה. שאלתי את יאיר מה דעתו שארותם, היא מספרת, "הבת הקטנה שלנו כבר הייתה בת חמוץ, ובמקום העבודה של הילדי היה במצב בו אני יכולה להרשות לעצמי לקחת חופש לצורך בדיקות ותרומה. יair היה איתי לפעם השנייה, כשהאדס תרמה, הם שיתפפו את הילדים בשלב מוקדם ייוטר. הילדים כבר היו יותר גדולים, הכוורת בת 18", מסבירה הדס, "הם גם ידעו מה זה הניתוח הזה, והשווינו שהוא טוב שיכינו את עצםם. או כבר בשלב הבדיקות הם ידעו על כך ושוחחנו על זה בבית".

"הרבות הבר לא רק ליוותה אותנו כזוג, אלא גם יקרה קשר עם האימהות שלנו, היא פרגנה להן והתענינה אם יש להן שאלות או שהן זקוקות למשהו. היא אישיות מדיה ללא כל ספק".

**חולים ותורמים, מצוקה
ותקווה, והרבה אנשים טובים
בדרך שהפכו לשותפים
למשימת הצלה חיים >
נירה ולייד נבו תרמו את
כליותם בהפרש של שש
שנים, כתם הם מספרים על
המסע מעורר ההשראה**

חולים ותורמים, כלויות והשתלות. המיללים האלה מוחכרות לא
מעט בשיחתיהם עם בני הזוג נירה ולייד נבו. נירה הוא אדריכל,
נוף עצמאי, ואילו לייד רואת חשבון. "שנינו בני נשי מספרים,
רייאליים מאד", הם מעדדים על עצמן, ומצביעים כי דוקא בשל
כך הם החליטו לתרום כליה. שכן כשבחוננים את המשועה
מקרוב ורואים שבסופה יש קש שורה אחת - שורה של זכות.

גיבוי של ההורים

השתלשות המקרים בסיפור שלהם היא לא פחות ממופלה. "חוליה הכלילות הראשונות שהכרתי היה אבי היקר", מתחילה נירה. "אבא מושתל כליה כבר לפני 12 שנים. כשהוא חלה הוא,
ביקר אצל הרב והרבנית הבר, והתקבל אצלם בסבר פנים יפות,
כשהוא נגנה ממש על החולים הראשונים שפוגשים אותם. הרב
הבטיח לו שהוא מכניס אותו לרישמה, ומהכחיח אתו שימצא
תורם. אבל זה לא קרה, כי בעצם ימים מעט לא היו תורמים.
אבא לא הסכים בשום אופן לשמעו על כך שאחד MILFODI יתרום
לו", מוסיפה נירה, "לכן הוא קיבל בסופו של דבר תרומה בחו"ל,
וברוך השם היא מחזקת מעמד עד היום".

ארבע שנים לאחר מכן שמע נירה מהגיון על כך שאביו (של
הiggs) מוחפש תרומת כליה, ומהרגע הראשון הייתה לו תחושה
שהוא יהיה זה שיזכה לתרום לו. "אני מכיר את אבי ברור
- איש חינוך יקר ומוערך, חבר מהישוב בו גידلت, היה ברור
לי שאליו רק אמצע מתחאים - אשם מודד להיות שליח בדרך
לרפואתו", הוא מסביר. "כבר למחזר התחלתי בבדיקות, ואכן
מצאה ביןינו התאמה מלאה. באבב ניגשתי לביקש את
ברכתו של אבא, והאמת היא אכן היה לו קל לשמעו על כן.
הוא חש וdagil, אבל מהר מודד נתן את ברכתו. מושתל
לשעבר הבן אבא את הצורך האגדול ואת הזכות העצומה. גם
אמא תמכה בי מכל הלב. אני לא חשב שהייתי מסוגל להתפרק
הלאה אם לא היה לי גיבוי מושלם מצד ההורים".
אתה לא חושש מכך שאולי יזדקק ביום מן הימים לכליה, ולא
תוכל לתרום לו?

"אני קודם כל מחלל לאבי שיהיה בריא עד מאה ועשרים. אבל
גם אם חילתה יזדקק לתרומה, אני לא חושש בכלל. יש לי
חמשה אחים שישמשו לתרום לו, וזכיתי גם למשפחה נוספת,
רחבה עוד יותר - תורמי משפחת מתנת חיים, שבודאי יערזו
ויתמכו, הם יעשו הכל עד שיימצא התורם המתאים".

נירה מציין כי למרבה הצער המושתל היקר שלו, יצחק שיבובץ
ז"ל, הלך לעולמו לפני כחודשיים. "אני אסיר תודה על הזכות
להיות חלק מהתפקיד שאפשר לו יותר משש שנים של בריאותו,
של נתת מהילדים והנכדים, ושל עיסוק בתחום החינוך שאוות
כל כח האב. יצחק העריך כל רגע שקיבל במתנה ולא פפס
הזמן לחייב תודה על כך ולנצל כל רגע נוסף כדי להרבות
חסד וטוב בעולם".

←

לחוון בפלאי הבריאה

"אני זוכרת שבאותם ימים חווינו כלנו משבר מאד גדול, כי פתאום הבנו שאין לנו באמת אפשרות לעוזר לאחותנו שחלהת."

"שנינו חווינו את הצער והכאב שעוברים על חוליו הדיאליזה, ומנגד את הבריאות השלהה שהם מקבלים ברגע שמתקבלת התרומה"

שלה, נתרומה הכליה בהצלבה לאישה שנזקקה לכליה בשם סמדר, ואילו בנה של סמדר, אור, טרם לשאול.

נriba כמובן ליווה את אשתו לאורך כל הדרך, ולדבריו היה מרתך לראות את השינויים שנעשה במערכת הרופאית מאז שטרם ועד היום. "אין ספק שבתי החולים הפכו להרבה יותר עילאים, אין בהם כמעט תורמים, וכשהאתה רוצה לבקש משחו - יש לך תמיד עם מי לדבר. גם במתנתה וויזי גדו וויתרחבו. כיים מפעילה העמותה מערך שלם של ליווי, יעוץ ומעטפת גדולה שתומכת".

אתם חובשים שבגלל זה קל יותר לתרום?

"על קבלת ההחולתה זה כמובן לא ממש", מшибה ליעד, "כי מי שמחלית לתרום - יעשה זאת בכל מקרה ובכל מצב. אבל בתהילך עצמו הרגשתי בהחולת שקל לי הרבה יותר מכפי שהיא לבירה. גם התהאותות אצלו היהיתו יותר קשה, ואילו אני בתוך שלושה שבועות חרשתי לשוגרת חיים רגילה. אני חיבת לציין שהה צמחי וופטיע אותה".

מהם אומרים על קר הילדים שלכם?

"כשנreira תרם שיתפנו את הילדי האודולים בלבד", מספרת ליעד, "זכור לי שגם זאת חשבו, ואיפלו לא ידעו מהה, כי זה היה באמת לא מוכן. אבל אכן הם כבר היו חלק מהטהילך. את האודולים שיתפתי בסוד העניינים כבר בהתחלה, כשראיתי שמתקדמים. את האחרים שיתפנו בהמשך. תגובתה של הבית האודולה שלנו הייתה: 'ידעתי שהה גיג'".

תהליך של נס

שניהם מבקשים לציין את תודתם העצומה לעמותות מתנת חיים. "בשבילנו הם ממש משפחה, מלויים אוננו אישית ונוכחים ברגעים רבים בחיים", מבירור נriba. "זמן התרומה שלי לוית עלי ידי הרבי הבר זצ"ל שהיה כל כך דואג ואכפת. כשהlid עיד נגאה לתרום קצת החשתתי, כי ידעתי שלא היה לה את הלויו לו זכיתי אני, אבל אז הכרנו מקרוב את הרבענית, ופתאום הרגשנו שבדיקוק כמו שאנני זכיתי, גם היא זכתה".

רגע לפני סיום השיחה, מציין נriba: "במבט לאחרר אני חושב שגם ליעד וגם אני ראיינו משחו שלא יכולים - שנינו חווינו גם את הצד של הנונtiny, ככלומר מה אני הולכת והכרתית את התהילך. כמובן שגם נראה הצד שמקבל; שנינו חווינו את הצער והכאב שעוברים על חוליו הדיאליזה, ומנגד את הבריאות השלהה שהם מקבלים ברגע שמתקבלת התרומה".

"אין מי שלא מרגיש חור אונים מוחלט כשהוא נמצא על ידי קרוב משפחה, בליך אפשרות לעוזר לו", מוסיפה אשטו, "הרגעים האלה כל כך חזקיים אצלי. ומצד שני, בכל פעם מחדש הדחיס אותו להיפגע עם האנשים שתרומות, ולראות מקרוב את הפלא הבלתי נתפס זהה שמתறש בדרך כלל כבר בלילה שהוא התרומה - כשהמושתל מתחילה להתחואש, קיבל צבע ולחזרו לחיה. אי אפשר שלא להתרגש כשרואים את הדברים האלו מול העיניים".

"אלוקים נתן לנו בעולם את האפשרות להירפא ולקבל את הבריאות בחזרה", היא מסכמת, "אני באופן אישי מרגישה זכות גדולה להיות חלק מהטהילך הניטי זהה".

רגע של חבר

ליעד, אשתו של נriba, לא חשבה כלל באותם ימים שם היא תמצאה את עצמה אי פעם על שולחן הנינוחים. "הנווא לא היה מוכן אז כפי שהוא מוכן ביום", היא מסבירה. "כשנreira סייר לי על רצונו לתורם, הוא היה למורי שלם עם זה, עד שלא יכולתי אפילו להגיד לא. בתהילך שהוא היה גם משחו כל כך ברור, נכון, מושג ושלם. אבל مكان ועד שגם אני אתרום? הדרך עוד ארכחה".

חלפו שבועיים מאז חורמת הכליה של נriba, ואז נכנסה לחמונה חלום כלות נסופה - אחותה הבכורה של ליעד. "זה קרה ממש במפתיע", מספרת שהמצטב שהמצב שלא קשה מאוד, תפרק הכליות מתדרדר והיא נמצאת בסכנות חיים. כבר מחרע הראגן והצענו אחותי הגדולה ואני לתרום לה, אך אחרי שהתחלנו בבדיקות נאמר לנו שמדובר מכיוון שההתאמה ביןינו כה מושלמת, לא תוכל לתרום, כי יש חשש שהאוסף יזהה את הכליה, והסתבר והיתה הכליה שלו עצמו, ויתפרק אחותה שוב. אני זוכרת שבאותם ימים חווינו כלנו משבר מאד גדול, כי פתאום הבנו שאין לנו באמת אפשרות לעוזר לאחותנו שחלהת".

אלא שכן התגלו המלאכים של מתנת חיים. "מיישו מהישוב שהיה כבר באמצע התהילך, שמע על אחותי, והחליט לתרום לה את הכליה", מסבירה ליעד, "זה המקום לציין שבו שביבוש עינב, בו אנו מתגוררים, יש לא מעט תורמי כליה. לאחרונה אף הוקם בית הכנסת ביישוב בשם 'מתנת חיים'. הנושא בחולת מזבור ומעסיק את הציבור. מי שתרום לבסוף הכליה לאחותי הוא אדם מיוחד ממיון שהוא ומשפחו הפכו למעין משפחוה שלנו".

מה לגבי התרומה הפרטית שלך?

ליעד מצינית שבאותו זמן היא התלבטה אם להמשיך בתהילך ולתרום למישחו אחר, אלא שבינתיים נכנסה להרין והביאה לעולם את ילדה השישי, מה שהקפיא מעט את התרומה, שכן מלכתחילה לא מומלץ לתרום בזמן הרין ואחרי לידה. "וועדין", היא אומרת, "הסתובבתי במשך כמה שבועות עם התהווה שעוד עשה את זה. ואז פתאום, בשנה האחרונות חזר לו הרצון, והחלתי שנהנה, הגיע הרגע".

"אני ידעת שבסוףו של דבר היא תתרום כליה, זה פשוט היה חלק ממנה", מעיר בעלה.

לראות פלאי נולם

ליעד נגשה אל הבדיקות שהתקדמות דוקא בנסיבות רבה. "מהבדיקות הראשונה והדרג העיתו חלפו שלושה חודשים בלבד", היא מצינית. "ייתכן מאוד שהמהירות שבה געשו הבדיקות קשורה לכך שידעתי לקרה מה אני הולכת והכרתית את התהילך. כמובן שגם בבית החולים ובמתנת חיים סייע לי להזרר, ועל הכל - היותה השגה פרטית מלמעלה. ממש הרגשתי במוחosh שהק"ב" אותי לאורך כל הדרך".

"אני תמיד מתארת שהחוויות את תרומת הכליה כמו תקופת הרין ולידה - יש רגע שבו הרצון הופע כשהוא חזק וברור, ואז אלוקים נכנס לתמונה, ומשם והמשם התהילך פשוט קרה".

ביקשת לתרום למשחו מסוים?

"לא, לא היה לי מישו מסוים שרציתי לתרום לו. ביקשתי מתנת חיים ומתרמתה והשתלות המדרימה בבית החולים שיתאימו לי את מי שמתאים לי ביזור, והאמנתי שבסוףו של דבר אלוקים ישלח לי את מי שהכי נcoln לתרום לו".

בסוף היא שובה כתרמת לאדם מבוגר בשם שאול, שטופל במשך שנים רבות מאד בדיאליזה. אלא שמקיוון ששאלול לא יכול היה לקבל את הכליה

**עשר שנים אחרי שבעלה
תרם כליה, החלטה חייה
פרחה סולבייצ'יק לתרום גם
כך > כשותפה למילוי תרומה,
הבינה שהקב"ה מזוג
זוגיים באופן הטוב ביותר**

הרבי חיים סולבייצ'יק, רב קהילת ברמת בית שמש, תרם כליה לפניו פרק זמן נכבד ביותר - 11 שנים. אשתו חייה פרחה, החלטה ללבת

בדרכיו ותרמה כליה לפני חודשים ספורים, בערב חג החנוכה. "אנחנו לפעמים מתבדים על כך שכעת אנחנו רוגעים לאבי הפנסיה, כי לאנשים שתרמו כליה, יש הטבה להיכנס חינוך לשמרות הטבע

במשך כל החיים. אז הנה, אנחנו מסודרים", היא אומרת בחיקון. לדבריה, עד היום אנשים מייד פעם עוזרים אותה ברחוב וسؤالיהם

כמה שלמה ואיך היא מתואישת מהתרומה. "לא נעים לומר, אבל לפעמים אני לא מבינה מה רוצחים מני. כבר שכחתי מזה להגיד,

מיידי פעם יש צומות שמצוירים לי את זה, כי בשנה הראשונה לתרומה מומלץ שלא לצום צום מלא".

את הכאבים מהנition היה פרחה כבר שכחה, אך את התהילה

המעצימים שהם חוו כבני זוג, היא לא מסוגלת לשוכוח, ואף נאותה

להזכיר מזמנה כדי לשתחף איתהנו בו.

וְיַעֲשֵׂה

mirbat atias

**מAIRIM
את**

הכל נשאר במשפחה

צבייה כהן תרמה כליה
ליוסי אב לשתי בנות

כל למשה, הגתינה שלה התחילה עוד הרבה קודם. "לפני כ-19 שנים זכית לתרום מוח עצם, דרך ארגון אמריקאי", היא משלפת. כבר אז חוותתי מקרוב את התהוושה המדיה של הצלת חיים, אלaltı את עצמי אם יבוא יום בו אחשש זאת שוב".

ישור לאחר מכן, אחריו שכר עלה צביה לאוזן, היא שמעה גיסה תרטם כליה, ומיד עברה בה המחשבה: "אם הוא יכול - גם יכולوه". באותם ימים ראתי פרסום של מתנה חיינית, בה סיירו מוחפשים כליה לאיש צער בן 24", היה מספרת, "התקשרתי כדי לברר פרטים, ונאמר לי שהוא אדום מצא כליה, אך יש עוד אנשים שישמה שצרכיהם. מתנה חיימ היהת הא בראשיתה, וההנהלות נהייה שונה מכפי שהיא כיום. הם קישרו אותי כבר אז ליווי, וושתל שלן, ונגשנו ועברנו את כל התהיליך יחד".

ביה היתה באותו ימים אמא לאחמישה ילדים קטנים יהיסי, גם יוסי האב לשתי בנות, מה שחייב אצלה את ההבנה שבתורה שלה אומדת להציג משפחה שלמה. "היהי גם בקשר הדוק עם אשתו והו, והפכו לחברות ממש טובות. בינוינו גם הבנתה שמלחת

לילות שלו גנטית, אכן אף אחד ממשפחותו לא יכול לתרום לו".
כיה מצינו גם דבר נסוכ: "אחרי התרומה נולדה בתנו השישית, זה
שהתרומה מגעה מניילת או עכבה. בסך הכל היו לי חמישה
ילדים, ואשנאי הפקה בגדילות אחים בגדילות".

ררכח החיים של יוסי ומשפחתו שונה עד מאוד מאורח החיים הדתי
ל משפחתה של צביה. "הוא עלה לאוזן מרוםניה בגיל 14", היא
ביבירה, "רק בגיל 13 נודע לו שהוא יהודי, אבל אף פעם הוא לא
יש התענין בהידות. אני חושבת שאחרי שהוא הכיר אותה ואת
שפחתית, משחו בו קצת השטנה. אחרי התרומה נפגשנו לא מעט,
כל פעם הוא נחשף לאורח החיים שלנו והיה נראה קצת
זקירות".

בנִי כשבה נפטר יוסי, דוקא לא מוחלת הכלילה, אלא מסרטן. "اشתנו
ארהה ליל שהכלילה הייתה האויר האחרון שלו, שכן היה תפקדה היטיב
הסוף", מצינת צביה. "לאחרונה שמעית מבעלי שבעם האחרון
פגשנו, יוסי סיפר לו דבר תורה שקשרו לפרשא. זה מאד חימם
את הלב".

בכל אני יכולת לתרום. מהר מאד התברר שנמצא לה תורם אחר. אבל אני החלטתי להמשיך".
בדיק בימים התחלתיה הייתה פרחה בתהיליך הבדיקות, נפטר בעל של חברה טובעה שלא סובל ממחלה כבד. הוא נפטר בגיל 52 בעודו ממתין בתור לתרומה והותיר משפחה מרובת ילדים, היא מצינית בכאוב. "נון שתרומת כבד שונה מתרומת כליה, אך ראייתי מקרים כמה שה משפחה הייתה מוכנה לעשותות הכל, העיקר לקבל את אבא בהזורה. זה המחייב לי את הערך האגדל שיש בתרומה שלי".

ומה בערך אמר על כך שעת מתכוונת לתורם?
”בעל ה הוא הייחידי שישיתפי אותו לפני שפניתי למתנה חיים. אמרתי לו שייקח
בחשבון שאם תקופת ההחלמה שלי תיהה קשה או אורך, העול של הבית
ייפול עליו. הוא לא נבהל, אלא מאד עוזב ותמרק. לרגע הוא לא חשב שצרכים
לחשוב פעמיים.”

בהתראשות ובתפילה

מסע הבדיקות של חייה פרחה נמשך זמן רב - שנה וארבעה חודשים. בעינה זה היה כמו נצח. כשהתקרב סוף-סוף תאריך הניתוח, שיתפו היא ובULA את ילדיהם. "הילדים כל כך התלהבו", נזכרת חייה פרחה, "هم גדלו על סיפור תרומת הכליה של בעל, ומכוירים את הדיבורים על הנושא לא מזמן. זה ממש שימח אותם".
רגע לפני שהיא שיתה פרחה את ילדיה, נזכרה חייה פרחה בכך שהיא לא יודעת למי היא עומדת לחתום את הרלפי. "באתי למסרים ולהאל פיצים - זה יהיה בREL

פשטוט ל', עד שאפיילו לא שאלתי מי עומד להיות המושתל".
כשהיא הפנתה את השאלה לרביבני הבהיר, סיפרה לה הרובנית על המושתל שלה
וזמרה שמדובר בגבר בן 67, אלמן, עם משפחה גודלה מסביב שמואוד תומכת
בו, וועזרות לו. לשמו הפרטיו התווודעה חיה פרחה רק בערב שבת שקדמה
לנימוח, אז נmarsר לה השם על מנת שתוכל להזכירו בתפילותיה.
"שכנכשתי לנימוח הפיץ בעלי את שמי ואת שמו של המושתל בכל קבוצות
הווטסאפ שלנו, ביקשנו שיתפללו עבורו ועבورو. והידיעה שכ' הרבה אנשים
מחפליים, ומוה לי הרבה כות'."

חיה פרחה פגשה את המושתל שלו יוממים אחרי התרומה, והוא זה מפגש מרash במיוחד. "זהו שכב, וכשנכנתה לחדר הרם את העיניים ואמר לו: 'אין לי מיללים, נתת לי חיים'. אחר כך הוא סיפר לי שהוא כל כך מקווה שהכל יעבור בשולמו, הוא יתאושש ואולי אפילו יוכל להתחנן פעם נוספת ולתקיים בית בפעם השניiny".

קולה רודע כשהיא מספרת על כך. "אני מצטטרת לחשב שהוא היה חמיש שנים בדיאליה - אלו שנים של סבל תמידי, חיים שאינם חיים. ברוך השם הכהילה של התהילה לעובד אצלו כבר על שולחן הניתוחים. זהו פשוט נס".
אבל לסיפור שלה יש גם סון מעניין: "זהורי שהণיות והסתויים, קיבלת אמא שלי שיחת טלפון מידי בטורונטו - שם התגוררנו לפני שעליינו לארץ. על הקוק היה הגבאי של בית הכנסת בקהילת השטייננו. הוא שאל אותה מה שלומי ואני מתואושת. אמר מאוד התפלאה ולא הבינה איך הוא יודע על הניתות, ואז הוא סיפר לה דבר מדויים - הוא עצמו בן דוד של אותו אדם שתתרמתתי לו לכלה, ובונוסף יש לו שני ילדים שתתרמו לכלה בעקבות בעלי. הוא שוקב בהענין אחר התורמות שנעשות דרך מתנת חיים, ופותחים גילה את

השם של שיזהו שם נדרי. בפרט כשהוא מזכיר יהוד עם שמה של אמא שלוי, שהוא עוד יותר נדרי. מיד הוא קישר בין הדברים. הוא הודה בהתרוגשות גדולה בשם כל המשפחה, וגם התענין ורצה לשמעו שהכל עבר בשלום. "כפי שצינית", אמרת חיה פרחה בחיקון, "לא בקישתי בתחילת השם דבר לגבי זהותה של המושתל, נתתי לך" להנלה את העניינים. אבל אין לי ספק שהכליה של הגיעה למקומן הנכון ביותר שבוי היא יכולה להיות".

להציג מvais

להצלחים אחד הדברים שאני עושה בעסק שלי הוא ניהול רשות דיוור דרך המיל מספיק מילימ'ס כדי להודות לך'.

"אבב, כשנה לאחר התרומה היא התחנה, ובعلي הזמן כדי לסדר קידושין עידן הוטסאף, היה השימוש ברשימות המיל מאד פופולרי. בשלוחי הדעות בית שם", היא מספקת. "עתקתי בכל גם לפחות 11 שיטים, ובאותם ימים, לפניו

מצטרפת לשרשראת

יחד עם ההחלטה לתרומות כליה, החליט הרוב סולבייצ'יק מיד לאחר הבינתו
שהוא מעוניין לפרסם את תרומות הכליה שלו בכל דרך. "בעל הבין את מה
שתורמים אחרים הבינו רק בהמשך - הדרך הייחוד להעלות מודעות לתרומות
כליה היא על ידי כך שמספרים עליהם. רק כך אפשר לרתום תורמים נוספים.
או' הוא באמת דבר וסיפר, לא כדי להתגאות, אלא כדי להעלות מודעות.
בעל הוא רב בית הכנסת וגם מלמד בשיבתא. בכלל, הוא מוכך מאד בבית
שמש ובפרוס באזור בו אנו מתגוררים. דיעו לי באפין ישיר על שורה ארוכה
של אנשים שתרמו בעקבותיו. כיים בית שמש נשחתת לאחד היישובים בארץ
עם האחזו הגבואה ביותר של תורמי כליה, והולך מוהם בחאלט בזכות בעל.
אבל, גם אחוזי היקפה תרומה כליה בעקבותיו, כשהנה לאחר התרומה שלו, וזה
מאניך ביחס אונטו".

ומתי את החלטת שברצונך לתרום?
בשנים שלפניו מאז תורמת הכליה של בעלי, צצו לי בראש מידי פעם מהשבות על כך שגם אני רוצה, היה ברור לי שאעשה את זה בשלב כלשהו, אבל חיכיתי לשעת כושר".

שעת הכהור הוא הגעה לקרוואת סוף השנה העבריה, הפעם ווילקוזן הודיעו
ווטסאפ. מכרה של לולחה לי הודיעה בה היא ספירה שאמא שלה צריכה
כליה, והיא תש晦ם אם אפרנס זאת ברשימת הדיוור שלו. הבוחת לעשות
זאת, ובוניגטום התחלמי לחשוב שיתוקן שניי בעצמי אוכל להרום לה. אורה
מחשבות והתלבויות, פניתי לבסוף למנתות חימי, כדי לברר בשלב ראשון אם

התרומה שלום?

"תמכתי בו מאוד. הוא היה כל כך נחוש לעשות טוב, והוא ברור לי שמעשי מזווה לא נזוקים. אבל באותו זמן לא חשבתי בכלל שיש סיכוי שיבוא יפה" בוגם אני אתרום. היו לנו אז ילדים קטנים בבית וזה לא היה רלוונטי עבורי" ככל שהם התקרבו לניתוח גברת ההתרגשות. "כמובן שלחוית תי את בעלי לבי החולמים, ואחרי הניתוח ביקרנו שניינו את המושתל ושוחחנו איתה. אני ליב"

**"אני לא חושב שהילדים הופטוו
במיוחד. שמתि לב לאורך כל הדרך
שהם חוזדים בי כמו פעמים, כי
היו הרבה יציאות ובדיקות"**

**"התברר שלתרומה שלי יש ערך
גבוה מאד, כי המושタル הוא אב
לי ילדים בגילי 9 עד 19 ומשמש
כמפרנס יחידי"**

לשנות חיים

אצל יcin עברו הבדיקות באופן חלק ביתי. "זה בודאי קשור בכך יותר לכך שידעתי לקרה מה אני הולך ומה מצפה לי", הוא מסביר. "אם הנition והבראה היו אצלי יותר פשוטים. בזאת והensus שערת עט תחיה הרגתני שאני לא מופתע מכך, ובכך הכל חזרנו על אותה הצגה פעם נוספת. הכל היה מוכן וידעוע. במתנת חיים נוגדים להציג כל תורם חדש מלה ותיק, שיהיה לצדנו בתהילך. במרקחה שלי לא הייתי צריך את זה - יש לנו קבוצה וצמודה כבר 27 שנים".

ולמי תרמת את הכליה?

"תרמתי לבוחר בשם אליצור שמתגורר ביישוב בשומרון, למפרע התברר שהתרומה שלי יש ערך גבוה מאוד עבורו, כי הוא אב לילדים בגiley 9 עד 19 ומשמש כמפרנס יחידי. בתקופת הדיאליה הוא הצלח לעבוד למרות הטיפולים, ממש התאמץ בכוחות על עצמה כדי לשדר ולהמשיך בשגרה. כתעת אני מקווה שהוא יוכל להזמין לשגרה אמתית מתוך נינוחות, בריאות ושמחה. זווי התקופה שלי. לך אני שואף".

ואין אפשר לסייע מבעלי לשאלות: איך אתם מוגשים חיים?
אני נמצא כמה שבועות אחרי התרומה, מתואושש ומתחזק, עדין נתון תחת תחוות הספיקת מכך שזכה להצלח חיים, וברוך השם הכליה נבלטה ונראה שהכל מתקדם. תחיה כבר מזמן התואשה והשגרה שלא הייתה רגילה לחולטי. היא אפילו השתתפה לא מזמן במרathon תל אביב ורצה חמישה קילומטרים. מדהים לחשב איך שבחים שלא לא משתנה שם דבר, בזמן שהיא זוכה לשנות חיים של משפחה שלמה".

שבוע אחריו שאשתו תרמה כליה, פנה יcin אפסטיין למתנת חיים וביקש מהם למלא גם כן טפסים. כן, גם הוא רוצה לתרום כליה. גם הוא מעוניין להצטרף ליותר מ-1200 התורמים שזכו להענק חיים באופן כה מופלא. למשה לא הייתה שום הפסקה בין התרומה של תחיה אשתי לבין התרומה של יcin, מספר יcin, "זה היה ממש ברצף - תקופה של בדיקות לפני התויהה של תחיה, אחר כך הנition, ואז התחלו הבדיקות שלו וכעבור פחות משבעה חודשים צוית לתרום".

משמעותו של שנה וחצי

סיפורם של יcin ותחיה אפסטיין מהמושב ניר גלים הוא סיפורו שונה ומרתק. לא רק בשל העובדה שבניהם ח齊י שהם והעניקו שתי כלויות, וכוכו להציג חיים של שני אנשים, אלא גם בשל האופן הייחודי בו חוו את התהילך, והתובנות המעניינות שיש להם מודרך.

"כפי שמספרתי, תחיה הייתה הראשונה בינוינו שתרומה", מספר יcin. "במשך

תקופה ארוכה היא דיברה על כך שיש לה לחלום לתרום ככליה לפחות יומי

החולדה ה-50-51 שלה, שחל בחודש סיוון השנה שעברה. מכיוון שהיא הבינה שתהיליך הבדיקות נמשך בחצי שנה, היא התוחלה להיבדק כבר בחנוכה, אבל בסופו של דבר נצורך דוחיות ועיכובים, כך שהטהיליך נמשך זמן רב יותר, והוא תרומה רק בערב ראש השנה".

ואיפה אתה היה בסיפור הזה? ממכת בתרומה של?

"כן, מרגע הראשון התחרבתי. לא חשתי ולא ראתתי בכך שום בעיה. העניין הוא שambahינה רפואית יצא להם מימי דברים בלתי צפויים, שגרמו לרופאים לשkreו אם היא אכן יכולה לתרום. למעשה, עד יום לפני התרומה לא הינו בטוחים ב-100% שהוא תוכל לתרום".

יכן מספר שאשת המושתלת של תחיה הם הכוו רוק אחרי הנition. מדובר באם חד הרוית המתגוררת בקריית מלכי, ומתופת בדיאליה לא מעט שנים. יש לה משפחחה ואחותה של תחיה אותה כל הזמן. נפגשנו איתה פעמים רבות - בתהילתה בבית החולים, בהמשך כשקיימו מסיבת הווידוי, ולאחר מכן כשהם ארגנו מסיבה צו והזמין אותו".

להצטרף למשפחה

ההחליטה להצטרף לשפחחת תורמי הכלכליות, הגיעה אצל יcin מיד אחרי שתחיה עברה את הנition. עוד ביוםיהם בהם היא התאוששה.

השתכנעתי כי ראיית שתחיה עברה את הנition בנסיבות?

"דווקא היא לא עברה את הנition כל כך בנסיבות, והו כאבם לא צפויים, ובשהוא אלי - הלה לה ייחסת קשה יותר. זה לא שהשתכנעתי בגללה, אלא פשוט התקבלה אצל החולטה ולא ראתתי עניין להטעב".

"היא מענין לגלות שברגע שאתמה הולך לתרום, אתה פתאות מגלה שביבך כל כך הרבה אנשים נוספים שתרמו לך, ולא ידעת עליהם קודם. אתה פשוט נחשך אליהם". יcin חושף לנו מודהים: "מיד אחרי התרומה של תחיה, צירפו אותה לקבוצת הווטסאפ של מתנת חיים, ואז גילינו שם עוד שלושה בני דורדים שלי שתרמו. אני הייתי הח�ישי שתרמו מלה משפחחה, וידיעו לנו שניים לאחרון".

שיתפתם את ילדיכם בתרומה?

"יש לנו חמישה ילדים שיחיו בחו"ל - הגדל סטודנט והקטנה בכיתה ח'. תחיה שיתפה אותנו שבועות בודדים לפני התרומה שלה. אני חשב שהם הערכו אותה מאוד על כן, אבל שמננו לב שחלקם קצת חששניים ודוזגים. אנחנו מזכירים ניטינו להציגו בכל האפשר - אם באמצעות שירות והסברים ואם באמצעות מצגת וסרטים שחשפו אותם לנושא".

ומה היה בהמשך? הם הופטוו כشنודע להם שגם אתה מתכוון לתרום?

"במשך שלי סיירנו להם ממש לקרה הסוף. כי ראיינו אצל תחיה עד כמה שהטהיליך מורכב, ועוד לרוגע האחרון אתה לא יכול לדעת אם תרום בסוף או לא. אני לא חשב שהילדים הופטוו במיוחד. שמתה לי לאורך כל הדריך שהם חוזדים כי כמה פעמים, כי היו הרבה יציאות ובדיקות, ולא תמיד מזאתה הסבר מניח את הדעת לך שאני נעלם מהבית".

**בתוך חצי שנה תרמו
ycin ותחיה אפסטיין
זוג כלויות, ובכך
הצטרף לתופעה
הגדולה של בני זוג
שתורמים. מה באמת
הוביל לך, ומה עבר
עליהם בדרך?**

צבייקה רותם

תרומה זוגית

בתהילם

**כששרה נזקקה לכליה,
ניסו רבים מבני משפחתה
להיבדק ולתרום לה, אלא
שהם נפסלו בזה אחר זה
> מי שזורה לה לבסוף
היתה גיסטה אריהלית
בן-צבי, שבתחלת
התהlixir לא האמונה
שתאושר > שבועיים
בלבד אחרי התרומה
מספרת אריהלית: "אין
אושר גדול מזה"**

מירב אטיאס

לאיסר באחותה

היה יותר מעורב, וכך שתקרב יום הניתוח הוא כבר תחיל להתרגש ולהעריך את גודל המזווה. גם את ילדי שיתפתי, והם שמחו מאוד-מאוד. זו דודה שאהובה עליהים במיוחד, הם הבינו היטב את חשיבות הענין וגילו עניין רב גם מצד הרופאי של המромה.

צריך לבר מה יש. אין זכרת את עצמי ויצאת מעבר לזה לא ערבנו עוד הרבה אנשים בתורמה. מהמרפאה או מבית החולים ומהודעה לאלהוקים בכל בעובדה עדכנית רק את מי שהייתי צריכה, ואילו לצורך של הסברתי אני הולכת לעבור ניתוח, אך הכתה בי ההבנה שם התברכתי כל כך, אז מובן מלאיו אני רוצה לנצל את זה כדי לעוזר למשחו אחר.

אריהלית גם מדגישה שהיא מכירה סביבה תורמים רבים, כך שהיא לא חשה שיש בעולת התמורה שהוא מזר או מאים, "העיקר - הייתה באמת להויה שכבר שנים היא עברת השתלה, ובאהת רם לה כליה. הכליה תפקדה היטב עד לפני כשנה, אז התקף שללה החל לדודת בהדרגה, ושירה ספרה לנו על כך שהוא מאלץ להירשם להשתלה חזורת, וייתכן שגם תיאלץ להתחיל טיפול דיאלייה. באותו מיום גרמו רופאי להיות מרכיב ומסוכן. כבני משפחה קרובים זה טלט אוננו מード, ודוחף את כולנו להורותם לחיפוש אחר כליה מותאמת. היו כמה בני משפחה שהחילה בקורסונה, והשלב של הדברים גרם למצבה הכליה וקיומו שימצא מישו מתאים".

אריהלית הצלחה לאורך כל התהליך להישאר מאופקת, אך הרוג שבו זלו מעינה דמעות היה כשהרופאה שנייה אותה ואת נירה בישרה: "שתי הכליות מתפקדות היטב - גם אצל שירה וגם אצל נירה". היא גם ספרה שהקריאנטין ירד אצל נירה 0.7, אחרי שבען שנכנס לניתוח הוא עמד על 10.4. "הרגשות שמתחולל נס מול עניין", מתרגשת אריהלית.

זמן האשפוץ אף הוא היה בעיניה סוג של חוויה. "אמנם שירה נדרשה להיות בחדר צמוד לחדר האחיות, לצורך השגחה צמודה, ואילו אני יכולתי להיות בקצת המסדרון ולהסתובב חופשי, אבל העדפת להיות איתה בלבד, וכך התאפשנו באותו חדר. במקרה האשפוץ לא הגיעו אלינו הרבה מקרים, כי במקרה האשפוץ לא אפשר לנו לנוח, אבל אלו שכנו גיגנו מתחנה חיים והם העבירו את התקיק של לבינסון, משפחה קרובים שמכירם את שתינו, ושימחו אותנו מפה". באותו רגע הבנתי שיש לי סיכוי להפוך לתרומת, וכך נכנסת בחתה את המרתון של בדיקות, לשאני עשו כל מה שאפשר על מנת לזרז את הדרכ, שפע המידע שניתנו לנו יותר, כי כל אחת התרגשה גם בשביל השניה. עברנו את התקופה הזאת כל הבדיקות, והגעתי לוועדה הסופית".

יחד, עם הרבה שיתוף ועducונים בלתי פוסקים".
להציג את הגיסה
ובמבט לאחר אורחת אריהלית שאותה הרגישה כמו ב'מרוץ למיליאון', כאשר רבים מנסים, אך בסופו של דבר רק אחד מצילח לעוזר את כל המשוכחות ולזכות.
ולא הי חשות לאורך הדרכ'

בימים כתיקונים קשה להאמין שתמצאו זמן פניו לשיחה עם אריהלית בן-צבי. היא עובדת כמנהלת מעון ביישוב הקהילתי בני נצרים, וכמודריקה פדגוגית במקלחת אפרטה, כך שידיה מלאות בעבודה. אלא שדווקא בימים אלו של ערב פסט, אנו מושוחחים איריה בשעת הבוקר, כאשר היא רגינה ונינה. למעשה, שיחתנו מתקיימת ממועד מרגש במועד - שבועיים בלבד לאחר שאריהלית תרמה כליה. היא נשמעת חלשה מעט, אך הספיק שנלווה לקולה מהדడ עד למרחקים.

מצטרפות אל המסע
תרמתי כליה לגייסי שירה, שאהובה עליי כמו אהות", היא מסבירה. "מדובר בגיסה יקרה מאוד שכבר הרבה חוותה במהלך כלויות. לפני כ-12 שנים היא עברה השתלה, ובאהת רם לה כליה. הכליה תפקדה היטב עד לפני כשנה, אז התקף שללה החל לדודת בהדרגה, ושירה ספרה לנו על כך שהוא מאלץ להירשם להשתלה חזורת, וייתכן שגם תיאלץ להתחיל טיפול דיאלייה. באותו מיום גרמו רופאי להיות מרכיב ומסוכן. כבני משפחה קרובים זה טלט אוננו מード, ודוחף את כולנו להורותם לחיפוש אחר כליה מותאמת. היו כמה בני משפחה שהחילה בקורסונה, והשלב של הדברים גרם למצבה הכליה וקיומו שימצא מישו מתאים".

כל שלף הזמן הבינה אריהלית שמדוברニーינט וחזרות את מלזה. "האמת היא שבתחלת נמנעת בבדיקה, והוא ליווה אותי בכל רגע נתון, ממש בשכוב ובគומך". עם כל בדיקה נוספת משלחת מלהצע את עצמי, כי כשוחית נערכה סבלתי ממלכת הכליה, והייתי בטוחה שאפסל, כי דלקת משארה צלקת. בכל לא חשבתי שיש לי סיכוי, אבל אחרי שראיתי את כל אלו שמנסים ונופלים, והרגשתי שאני חייבת לפחות לדעת שניסיתי. כך ניגשתי לבדיות הראשונות, והופתעת כי השבעו רצון. גם באולטראסאונד לא נראה שום נמצא בעיני. האחות שבייצה את הבדיקה אמרה לו: 'קשה למזויא כלויות מושלמות', הכליות שלך בהחלט טובות מפסיק'. באותו רגע הבנתי שיש לי סיכוי להפוך לתרומת, וכך נכנסת בחתה את המרתון של בדיקות, לשאני עשו כל מה שאפשר על מנת לזרז את העיניים. בתוך חודשיים-שלושה כבר הייתה אחרי כל הבדיקות, והגעתי לוועדה הסופית".

במבט לאחר אורחת אריהלית שאותה הרגישה כמו ב'מרוץ למיליאון', כאשר רבים מנסים, אך בסופו של דבר רק אחד מצילח לעוזר את כל המשוכחות ולזכות.
ולא הי חשות לאורך הדרכ'

"לא חשתי. אני אישת בריאה ברוך השם ומקיימת אורוח חיים בריא למדוי. לא הייתי צריכה לעשות דבר מה תחילת התהlixir", מסבירה אריהלית. "בתחלת החיים דרכי ביחסים כדי שאוכל לתור. שיערתי שהנition לא יהיה קל. בדיקת הכל. בדיקת התקופה הוכחתה לאו-היקרה".

כמה שהחומים שבריריים. כמו שהעולם יכול להתנפץ ברגע אחד ללא כל התרעעה, וכך שההבדל בין המות לחים יכול להיות לעיתים פשוטים דק מזirk וכל כך מרעד ומצarra. למסקנות האלו הגיעו איל תמיר, לאחר שתרם את כליהם לפני בחודשים. "אני בן 52", הוא מספר על עצמו, "נשתי לסייעית, ובב שלושה ילדים - גגדלה היא עומר, בת 24, האמצני לאיל בן 19, והקטן אitem - בן עשר ושמונה וחודשים לצצה. אתם עובד אוטנו ב-4 בספטמבר 2019, שלושה ימים לאחר תחילת הלימודים".

ocab בלתי נתפס

מוחו של אitem לא היה טבעי. "שלושת הימים שעברו עליו מאז שהחלו הלימודים לא היו פשוטים כל", מסביר איבי, "הוא בחור לשחרר חבריהם מהគיתה בכך שהוא לוקח והרמן גדייה, והוא קומץ ילדים שלקח את הדברים למקום פוגעני. כפי שהבנו נוצרה שם אלימות מילולית ופיזית שנמשכה מהיום הראשון ללימודים ועד היום השלישי, אז חזר בנו ביתה כשהוא מודאג פגוע. הוא לא היה מסוגל להכיל את מה שעבר עליו, והחליט לשים לכך סוף באופן טרagi וכואב.

"זה קרה קצת לפני השעה שתים בצהרים, אך אitem לא עצם עיינים באותו רגע, הוא נפטר רק למשך השעה 8:35 בערך. ממש כל השעות הללו היוו טיגלית ואני ייחד אותו בבית החולים. הרופאណ נון לנו להסביר כבר מהרגע הראשון שאין הבהיר סיכום. היינו מודעים לכך ומפחדים, היה ברור לנו שהנתונים לא משתקים לטובתו. לאחר השיחה הראשונה עם הרופא שוחחנו בינוינו והגענו להחלטה שאם אitem יעזוב אוטנו, נבקש תרומות את איברו, אך לצערנו זה לא התאפשר. קריית מערכות התחזקה והוביל למותו, והאיברים לא נתרמו".

זמן קצר אחרי פטירתו של בנו, שיתף איל את אשתו ברעיון שצץ במוחו - לתרום כליה. "הางשתי שבעך שאתם כליה תהיה מעין סגירת מעגל", הוא מסביר, "ככל שמדובר כליה חיים, נזכה להביא לעולם חיים חדשים. זהו רעיון שעלה בינוינו במספר שיחות במהלך התקופה, אך לא הגיעו לשלב של ממש". ואכן מקרǐ, הוא נתקל לפני כמה חודשים בפוסט שפורסם בפייסבוק אדם בשם ניר. ניר סיפר על כך שהוא זוקק להשתלת כליה ומצבו הרפואי לא טוב.

"הכרתי את ניר מה עבר", מצין איל, "שכנן עברנו פעמי דרכן עסקית מסוימת במשך תקופה לא ארוכה. למרות שההיכרות בינוינו הייתה שטחית בלבד, הרגשתי כמה שהצעיר שלו חודר לי לב, וכשסיימתי לקרוא את הפוסט, אמרתי לטיגלית שאני מרגיש שהזמן שלי לתרום כליה הגיע. לאחר מכן שלחו לי ניר הודעה וטסאף, בה סיפרתי לו שאני מעוניין להתחיל בתהילה הבדיקה וההתאמאה מולו. הוא ביקש שאשוחח על כך עם אחותו, שמרצת את הטיפול בנושא. לא היה לו נעם לדבר על כך ישירות, והבנתי אותו".

הרגע הטראגי בו איבד את בנו, הרצון לתרום איברים שלא התבמשו, וההחלטה לתרום בעצמו כליה ובכך לסגור מעגל > איל תמיר, אביו של אitem (לנצח בן 10 ושמונה חודשים) מstrip בסיפורו האישי והמטלטל

עיגול לטובה

תרומה באמצעות 'עיגול לטובה' היא אחת הדרכים הנאותיות בהן ניתן לתרום לעמותות, מבל' להוציא על כך סכומים נבוהים ובל' להשקי עזמן או מחשבה

החלטתם לעיגול לטובה מתנת חיים?

עם הצרפתות לעיגול לטובה (30 שניות הרשמה), כל עסקה בכרטיס האשראי שלך בסכום שאינו עיגול, "תתעיגל" לשקל הקרוב ואונן אגרות יתרמו במלואן לעמותת מתנת חיים.

במקרה במקרה התרומה החודשי עומד על כ-4 ₪ * 100% מהכספי יועבר למנתנת חיים כתרומה * ניתן לראות את סכום התרומה החודשי בפירוט כרטיס האשראי * ניתן לבקש מ-'עיגול לטובה' קבלה שנתית על הסכום שנותרhom.

קל ופיטו: צלמו ושלחו את הטופס המצורף לוווטסאפ 055-5516131

כן, אני רוצה לעיגול לטובה מתנת חיים

שם מלא: _____
טלפון נייד: _____
כתובת מייל: _____

חברת אשראי:
 ישראכרט   מקס   אמריקן אקספרס   ויזה   ael   דינרס
 ניתן לצרף מס' כרטיס אשראי, במקרה זה יש למלא 4 ספורות אחרונות של הקרן
 הנוסף בשולים או בהזעה נפרדת

אפשר גם להירשם באתר מתנת חיים:

<https://kilya.org.il/he/round-up-he>
www.round-up.org.il
 או בטלפון 056360*

זכרו: עיגול לטובתו יכולו הגיעו לעוז ווד תורמי כליה פוטנציאליים, להעלות מודעות, ובכך להגדיל את מספר התורמים, כמו גם להמשיך ליעל את הלוי שלו לתרומי הכליה ולמושתלים הרבים

לחיות מתוך שמחה

יום הבתוחה היה לדבריו של איל מרגש במיוחד. "אני זכר את הרוגעים שבבם נכנסתי לחדר, ואתה זה שהמנתח מסביר לי שהניתוח אמור להימשך כשעתים וחצי. כשהתעוררתי הבטתי בשעון ואני שתה נמשך הרבה יותר זמן. למהרת הסביר ל הרפואי שאצל רוב בני האדם מוחbertת הכליה בשני עורקים, ואילו אצלם היא דיזאיה מוחברת בשלושה. זה לא סיכון אונרי, אבל מבחינה טכנית היו צרכיים לעבד יותר זמן על ניתוק הכליה. لكن ממש הניתוח כרך בעקב שעוזר."

"מעט לאחר שהתעוררתי בירק אותו הרופא המנתח והודיע לי: 'מסרת לנו כליה ורודה ויפה, והכל בסדר אצלנו'. אבל זה לא הספיק לי. הרגשתי שאני חייב לראות את ניר במעו ענייני. וזהו באתו יום קמתי מומיהה והחלטתי לבדוק מה שעשית".

ומתי תחתلت לעכל?
 "זה קרה רק אחרי שחזרתי הביתה. פתאום הרגשתי שנופל לי האסימון, שם, במקום בו נפרדו מאיתם שלנו, הרגשתי שהמעגל הופך פתאום להיות שלם. הדבר היה לי שיאפשרו ליתרונות רק בתנאי שככל הבדיקות היו תקיןות ברמה של 100%. אבל זה לא בדיק היה כך."

"בஹשך הייתה בדיקת סי.טי שלא הייתה מושלמת, והוא עוד כמה העורות. לאורך כל התהליך, עד לרגע התרומה, דיברו איתי על סטטיסטיקות, ואפשרו לי ליהיות מודע לכל ההשלכות הנכחות והעתידיות. זה לא של האנושית את הדברים, אך היא ברור לי שיחד עם כל הטיסונים, זה לא משווה לרגע לעדר להשתדל להמשך לחיות בשמחה. זה לא אסור לבכות ולהתעצב, אך מתן העצב הייבט להשתתק ולהמשיך להיות שמחה".

"לפנינו מספר חדשניים ספרטטי לטיילת שאני מרגש שהוא שאלת עזב, והוא לנו לא מעט רגעים ממשימים, בהם ראיינו את ילדיינו גודלים ומפתחים כל אחד בדרכו, אבל עזין לצד השמחה קיימת אצלי מועקה תמידית. שאלתי אותה אם לדעתה יש סיכוי שאחזרו להיות אדם שמח, והיא אמרה לי שהיא בטוחה שהרגעה זהה עד יגיע."

"הסיכון יהיה ממשותי, וכל עוד הם נתונים לי ליהתדם, זה מראה שהדבר אפשרי, גם סיגלית ושהבה כמוני. אבל כאשר הודיע לנו על כך שהניתוח יידחה, זה היה מעבר לכוחותי, למזלוי היו באותה תקופה מתנדבים טובים של מתנת חיים שהוא דברים דומים ועובדו אותו. גם הבנתי שבסופו של דבר אין לי באמת ברירה - המתנית בסובלנות שלושה יהודים נוספים, עד שמצוות של ניר אפשר לו לקבל את הכליה, וכך ניגשנו אל הניתוח".

המתנה, דחיה והמתנה

ניר הוא כמעט בן גילו של איל, את מחלתו הוא גילה לפני כשנתיים, ואט טיפולי הדיאליה התחל עבור לפניו פחות משנה. איל מצין שכשר הוא שוחח עם אחותו ניר, היא נתנה לו למלא את התפסים הנדרשים והעברית אומת למתנת חיים, שם קישרו אותו שירות בית החולים בילינסון. "ניר ואני ניגשנו לעבור את הבדיקות הראשונות", הוא מפרט, "בתחילת לא ידענו אם תאייה ביבינו התאימה, אבל הדעת למתנת ההשתלות שאמ לא תהיה התאימה - אטרום לאדם אחר שיתאים. העיקר שאותה להציג חיותם בסופו של דבר שמחתי מאוד לגלות שקיים התאמה מלאה, ואני יכולם להתפרק הלאה".

כעבור חודשים ספורים נקבע כבר תאריך לניתוח - 21 בנובמבר, אלא שששלושה שבועות לפני המועד, והודיע ניר בمفטי שהוא ייאלץ לדוחת את הניתוח בשל בעיה רפואית שהטוערה אצלו. "אני יכול לומר שהזאה היה אחד הרוגעים הקשים שלי במסע", מצין איל. "זה הגע אחריו תקופה אורךה בה חיכיתי כל כך לתורם, ממש ספרטטי את הימים, ופתחותם אוכבה שכזו. בפרט אצלם לא הכל עבר באופן חלק, והשתוקקתי כבר להיות אחריו".

מה לא עבר אצל באותו חלק?

"כבר בפגישה הראשונה עם מתנת חיים, אחרי כמה דקוט של שיחת, היא אמרה לי: 'cut נפרד כדידים'. הערמי לה שעוד לא קשerno קשיי

כבר בפגישה הראשונה עם מתנת חיים השתלות, אחרי כמה דקוט של שיחת, היא אמרה לי: 'cut נפרד כדידים'."

ידוקות כדי שנוכל להיפרד, אבל היא הסבירה לי שמכיוון שנולדתי בחוות שביי ונחשבי אף - יש לי סיכון יתר בתרומת הכליה, שכן ישנו מחקר נורחב שמעיד על כך שאצל פגמים הכליליות מתפתחות בזורה שונה. והקבtti להסביר עד הסוף, אך הדעתו לה שאני מוכן להמשיך בתהילין, למותות הסיכון. היא הבירה לי שיאפשרו ליתרונות רק בתנאי שככל הבדיקות היו תקיןות ברמה של 100%. אבל זה לא בדיק היה כך.

"בஹשך הייתה בדיקת סי.טי שלא הייתה מושלמת, והוא עוד כמה העורות. לאורך כל התהליך, עד לרגע התרומה, דיברו איתי על סטטיסטיקות, ואפשרו לי ליהיות מודע לכל ההשלכות הנכחות והעתידיות. זה לא של האנושית את הדברים, אך היא ברור לי שיחד עם כל הטיסונים, זה לא משווה לרגע לעדר של הצלת חי אדם".

"אני חושב שככל מתנו צrisk תמיד לנוסת להתבונן סיבי ולהשוב מה היה קורה אילו הוא עצמו או מישחו מהקרובים אליו ביותר היה נזק לכליה. האם הוא לא היה מצפה שימושו אחר רירם את הcuppa וישו? כך בדיק השתי קלפי ניר".

ולא חשות!

"לגמר לא. היה ברור לי כל הזמן שבבית החולים לא יאפשרו לי לתרום אם הסיכון יהיה ממשותי, וכל עוד הם נתונים לי ליהתדם, זה מראה שהדבר אפשרי, גם סיגלית ושהבה כמוני. אבל כאשר הודיע לנו על כך שהניתוח יידחה, זה היה מעבר לכוחותי, למזלוי היו באותה תקופה מתנדבים טובים של מתנת חיים שהוא דברים דומים ועובדו אותו. גם הבנתי שבסופו של ניר אפשר לו לקבל את הכליה, וכך ניגשנו אל הניתוח".

יגאל זאבי סיים את שירותו הצבאי, ובאותו רגע קיבל החלטה - לעבור לפרויקט שבו יתרום מעצמו באופן אחר > לאחר חמישה חודשים הוא כבר היה על שולחן הניתוחים ותרם כליה > ויש לו גם תוכניות לעתיד

במזל טוב, וקבענו חתונה לתאריך ז' כסלו - שלושה שבועות בלבד לאחר התאריך שנקבע עבורה הניתוח באיכילוב". אלא שלאחר מכך הגיעה ההתקלבותו, ופתאום החלו לוץ הרוחרים שמא יהיה נכן לדוחות את הניתוחו. "מצד אחד לא רציתי בשום אופן לדוחות", מספר זאבי, "זוכרתי כל הזמן שמאחורי הניתוח יש אדם סובל, שעובר בנסיבות טיפולוגיים קשים ומיטירים. לא רציתי שהוא ימתنان אפילו יום אחד מעבר למועד שנדרש. בנוסף, גם הבנתי שלכאורה שלושה שבועות הם זמן מספק לצורך החالמה שלי, ושאכלול להגיע עשלשתי רגילים לחתונה ולשומות. נטתי לאשר את הניתוח בתאריך המקורי, אלא שמתאמת להשתנות שמנה על כך והודיעעה לי שלא יתכן לעבור ניתוח בערב חתונה, והיא דחתה את התאריך לשבעעים אחריו החתונה.

"בוסףו של דבר אני רק מברך על כך. כי במבט לאחרור הבנייה שאליו הניתוח היה מתבצע קודם לכן, הוא היה גונב את ההצהה מהחנן והכללה. בנוסף, אמנים עמדתי על רגילי שלושה שבועות אחרי הניתוח, אבל בודאי שלא היתי יכול לרוקוד ולשם את החתן והכלה כמו שהיא בסופו של דבר".

אך הצלחת גם להתקونן לחתונתה וגם לעבור את כל מסע הבדיקות? "אלו לא היו רק הנסיבות לחתונת עצמה, אלא התעסקנו גם בשיפורים מסוימים בדירה", מחדד זאבי, "שכנן תוכנן שבתחילה החתן והכלה יגورو אצלנו, ונדרשו להתאים להם את המוקם. אבל מבחינתי זה היה רק לטעות. אני יודע שאילו היהתי מתעסק רק בבדיקות - זה היה מעיל ומעבר לכוחותי. מבחינתי היה טוב שהראש היה טרוד בהרבה בבדיקות".

נקודה ממשוערת בתמורה הייתה כאשר הודיע על כך זאבי להוריו. "ההורים שלי אינם צערירים", הוא מציין, "והתלבטה איך לספר להם על כך. בהתיעצות עם אחותי הבכורה היא המליצה לספר קודם כל לאמא, ובהתאם לתגובהה להחליט איך לספר לאבא.

"ኒיצתית את השבוע ברכות האחים שחגגו, ובאותו יום, כשבנסעתי לאסוף את אמי מהישוב הסמוך. אמרת לי: 'אני רוצה לבשר לך שזוכינו ברוך השם לתורים כליה' - בשבוע הבא עבורי את הפרוץדוראה. אמא הייתה בתיחילה קצת בהלים, אך מהר מודע נתנה את ברכתה והביעה את שמחותה. נותר לי להודיע רוק לאמא והגעתי אליו בלילה של אמי, אשתי ואחותי הבכורה. בתיחילה nisiינו לлечת שחור-סחוור, אך אמא הצילה את המצח ודיברה ישרוט. גם אבא הגיב בצורה אצילתית מאוד. בשלב מסוים אמרתי להם: 'אתם

הרצע שבו התקשר קצת הקישור ליגאל זאבי, רץ רישום ובוגרים בישיבת כפר הרואה", והודיע לו כי בשל גילו המבוגר היה עליו לסייע את תקופת המילואים, היה אחד הרוגים המשמעתיים בחיו.

היה זה אחרי 23 שנים שבahn והוא שירת כאיש קבוע, וכשהשתחרר המשיך לקורס מג"דים במיל'. השיחה זו העמידה אותו במקומו. "הבנות שכנראה אני מידי זקן בשbill הצבא, וזה בסדר", הוא אומר, "אבל היה לי בעיה אחרת - אני טיפוס שמשתדל תמיד לעשות רק טוב לעם ישראל, וכשהבנתי שלא אוכל להמשיך לעשות זאת במוגרת שירות צבאי, שאלתי את עצמי איזה דבר אחר אנו יכולים לעשות כדי לתרום משלוי".

ואז עלה במוחו רעיון תרומת הכליה. "ייתכן שהזרעים לך נרעשו עוד בענורתי, כשהסבא שלי היה חולה ודיලיה, ולא פעם ליוויתי אותו יירוד עם שיבדרחט"א לטיפולים", מציין זאבי. "אולי זו הייתה בת דודה של אשתי שבדוק תרמה כליה באותו ימים, ואולי שני הדברים גם ייחד".

הוא שיתף את אשתו ברעיון, ואז היא הפתיעה אותו כשבקישה לעבור את התהילה ביחד אותו ולתרום גם כן. "צרכנו קשר עם מתנת חיים", הוא מסביר, "ומי לאנו טפסים בשbill ובסבילה. כבר בשלבים הראשונים הבנו שהיא לנו קצת קשה לעבור את התרומה במקביל, لكن החלטנו שאנו הראשונים והיא תתמוך بي".

ברכת הדוד

המשה חמישה חודשים החלפו מאז שלחן הבניוחים. בmonth ועד שהוא עלה על שולחן הבניוחים. בmonth והתקופה זו הוא שיתף את-אט ובדרגות את לידי. "יש לנו שבעה ילדים בrome השם - הגדל בן 25 והקטן בן 10. כל אחד מהם הצטרך לפחות בשלב שתואם לגילו ולהבנתו. את הגודולים שיתפנו מוקדם, הבן בכיתה ז' הצטרך כמה ימים לפני התרומה, ואילו הילד הקlein לא ידע על כך לפני הניתוח".

אלו היו חמישה חודשים אינטנסיביים מאוד", הוא מציין, "עברית את הבדיקות בזו אחר זו - כמעט ללא עיכובים - מה שנחסך להריים מאד. אגב, הנושא הזה עלה גם בוועידה של משרד התרבות, כששאלו אותי: 'כמה כל כך מזח?' סברתי להם שני מטבחים איש צבא וטיפוס ממשתי, אני משתדר להציג לעצמי מטרות ולממש אותן מיד, בלי למרוח את הזמן. אני חושב שהה ספק אוטם".

במהלך החודשים האלה קרה גם מאירוע ממש: "בת התארסה

חייה לוי מושתלים מספריים

עוֹפֵר שָׁמֵיר עַבְרְ דִּיאַלְיוֹזָה בֶּמְשֻׁךְ 32 שָׁנִים, סְפִיר הַלְוִי חֹווֹתָה אֲכֹזְבָּות חֹזְרוֹת נְשָׁנוֹת, מְשָׁהָה דְּנָגְדָּאָן וּמְשָׁפְחָתוֹ כְּמַעַט קְרָסּוֹ בְּשָׁל הַמְּחַלָּה, וְאָבָיו שֶׁל יְוֹסֵף חַיִם צִיפָה לְרָאוֹת אֶת בָּנוֹ שְׁנוֹלֵד אַחֲרֵי 19 שָׁנָה, כַּשְׁהָוָא מְקַבֵּל כָּלִיה > מְעוּמְדִים לְתָרּוֹמָה (לְשֻׁבָּר), בָּעַלְיִ מְקָרִים סְבּוֹכִים בְּמִיחּוֹד, מְסֻפְּרִים עַל הַנֵּס האִישִׁי שְׁלָהָם

- בווועדה של משרד הבריאות, כאשר האגעתי לוועדה ביקשו ממוני לאפשר למיחסו אחר להקדמים אותו בתו, כיון שהוא צריך להספיק לעבור טיפול דיאליזה. כמובן שנחתית את אישורי, ואך ראייתו אותו חולף על פניו. רק כשחווחנו התברר לי שהזה היה המושתל שלו בכבודו ובעצמו".

אובי טרכז להסביר מושתל, שהוא לרגע לא מצפה שהוא איסיר תודה לו כל חייו, וגם לא שהוא ירגיש מחויבות לשומר על קשור הדוק בבלתי נפרה.

אבל המושתל כלל הנגראה התקשה יותר.

"בערב חג הפורים הגיע אליו בנו, יחד עם שי מיזח - גביע כסף מעוצב, שעלי חוקוק המשפט: 'לאות זיכרון', לאיש אשר גמל איתי חסד בגופו - הוא האיש היקר באדם הרב יגאל ז'אנ'ב' לעד'. ובצלחת האגביע חקוק: 'יהיו ימיך עד 120 בריאות ומרשים. המנתנה הו מואוד ריגשה אותה, באמצעות חותם את שמו. לגיבוע הוא צירף בקבוק יין גדול ומרשים. המנתנה הוא מואוד ריגשה אותה, באמצעות לא ציפיתי לכלום, אבל הרגשת את החום ואת הקשר הקרוב שעוברים דרך המנתנה'."

* * *

לסיום, מס'ר זאבי בכנותו: "אני נמצא כבר כמה חודשים אחרי התרומה, ועדין מרגיש שעני מרוחק. הייתי ביחידת קורבטית, ראייתי הרבה מראות משמעתיים בח'י, אבל תhalbיך כל כך מעורר ברמה האישית וגם המשפחתיית - מעולם לא חוויתי. זה תרם לנו המון. אני גם מרגיש זכות מיוחדת להיות חלק מארגון מתנת חיים שנמנmis עליו אנשים כל כך מיוחדים, הכרתי כבר את חלוקם ואני שילא ספק מדויבר באנשים שתרומת הכליה היא ורק חלק מפעולותם הרבה מען אחרים".

ומה כתעת מהו הפרויקט הבא שאתה מתכוון?
האמת היא שיש לי כבר כמה שאיפות ותוכניות. בשלהז אני עדיין לא יכול לשתח עליה, שנינו רצינו לדעתה ה על זה כל כך הרבה דברים, שנינו שיתפנו וערכנו היכרות עם המשפחות. היה גם מעניין לגלות שכבר נפגשנו בעבר

אשימים בכלל, וזה החיבור שלהם. גם סיפורתי לאבא על כך שהזיכרונות ממשיכו של סבא העניקו לי השראה. ראיתי שהוא ריגש אותו. אולי קיבלתי גם את תמיית חמץ וחותמי, הרגשתי שככל השערם נפתחים, יש לי את ברכת הדרכ, ו מבחנית אני יכול להתאשפז בה הרגעים ולתרום".

מגש מיוחד

אל מלחת האשפוז באכילוב הגיא זאבי יחד עם אשטו בלילה שקדם לנינו, שם ציפתה להם לקבל פנים נעימה במיוודה. "קיבלו חדר אשפוז מרוחה מאד, משוש סועיטה מפוארת", הוא מסביר, "במהשך הבנו שאלות חדרים לתורמים שהוקמו לעילוי נשמרו של הרוב הבר ז'ל. היו לנו כל התנאים כדי לשון היטוב, אבל מסתבר ששנינו לא נרדמננו. ההתרגשות הייתה גודלה, ספרתי את הדקות עד שיגע הבודק.

"בבוקר, מיד עם הנז, קמתי והתפלתי שחרית, התקלחתי והתארגנתי. בשעה שש וחצי הגיע הסנטור לקחת אותי לנינוות, ושם, בחדר המתנה, הגיעו התרגשות לשאים חדשים. ניצلت כל גע וגע כדי להתפלל - על עצמי, על משפחתי, ועל הרבה אנשים שבקשו שאזכיר את שמותיהם - לרופאה, ליזוג, לפרנסה... הרגשתי שזו עת רצון ממש".

בשבועות הצהרים הוא יצא מהדר הנינוות והועבר להטאושות, ורק לאחר יומיים נפגש עם המושתל ומשפחתו. "היה מאד מעוניין לפגוש את האדם שעדיין אזכיר רק בשמו הפורטוי ושם אמו - השמות שב們 השתמשתי בזמן שהתפלתי עלי. התברר לי שמדובר בי היהודי כמעט בכולם, משוכן בברק, משוכן לאחרת החסידויות המפורסמות".

"בתחליה לא דיברנו מרוב התרגשות, אחרי כמה רגעים של שתיקה התחלנו לשוחה, שנינו רצינו לדעתה ה על זה כל כך הרבה דברים, שנינו שיתפנו וערכנו היכרות עם המשפחות. היה גם מעניין לגלות שכבר נפגשנו בעבר

בזכות דניאל

עשרות מקרים סבוכים שבבער התקשו לקבל כליה, זכו בשנתיים האחרונות בחים חדשים. בזכות פועלה הברוכה של קרן דניאל

זוננפלד, אביה של דניאל זוננפלד ע"ה, אשר רואה לעצמו שליחות להניצח את בתו שנרגנה בגין 20 בתאונת דרכים, ועשות זאת באמצעות שלל יוזמות.

מר זוננפלד שהכיר לצורך הנදול שקיים בקשר חוליו הכספיות במצבים סבוכים, נרתם בסיעע, ובסיועו האדיב הוקמה במתנת חיים מחלקה מיוחדת המטפלת במקרים כאלו. במשך השנים האחרונות ניצלו בזכותם של מוסתלי הכליה הרבים שהייהם ניצלו

בשנים האחרונות, ישנים גם عشرות מקרים סבוכים במיוחד. אלו שבבער כלל לא היו מעיגים לידי השתלה, בעיקר בשל קיומם של נוגדים גבויים או בעיות אחרות קשה. מוסתלים אלו המתו לפעמים במשר עשרות שנים לתרומה, כשהחלקים נופלים ליאוש ובתוחים שלעולם לא יצלו בהשתלת תקווה אמיתית.

אלא שלטור תמנת המצח הלא פשוטה זו ונכנסה 'קרן דניאל'. קרן זו הוקמה על ידי הרב ישעיהו הבר זצ"ל שלא יכול היה לשאת בצלרם הרבה של החולמים, ומוטי המקרים המופלאים האלה.

32 שנות דיאליה הסתיימו בניתוח
אחד ובמתנת חיים גודלה. עופר שמיר

לשעה תשע בערב, ורק לאחר מכן חזר הביתה. כך נראו החיים שלימ במשך יותר מ-30 שנה. הילדים שליל כליל לא ידעו שיש אפרות אחרת, ומחלקת הדיאליה בבית החולמים הפכה לסוג של בית שני שליל.

השינוי והגדל התורחש דוקא בעקבות שינוי מסוים בביטחון השינוי שאיה רשות להשתלה. כדי להירשם היה עליי לעבור כמה מהבדיקות, וכן עשתי זאת - לצורך הביטוח בלבד, בלי שום תקווה אמיתית.

פעם הבאה בה נמצא עורי כליה הייתה ארבע שנים מאוחר יותר. שוב הזעיקו אותי לבית החולמים, ושוב הודיעו שיש כליה מן המת. גם הכליה זו בדוחה ולא תפתקדה כלל. כשחוורתי באבל אז הגיעו הפתעה - רופאה שנכנסה למחלחת ההשתלות ביקשה לראות איך הבדיקות שלי מתקדמות, וכשהסברתי לה שתורתם כליה בכל מקרה אינה רלוונטי עורי, היא התעקשה שיש על מה לדבר, כי כיוון ניתן לעשות זאת באמצעות שיטות חדשות וمتקדמות.

והבלתי יؤمن פושט התרחש - כשמייחת הבדיקות הודיעו לי שנמצאה תורמת שמעוניינת לתורם לי, וכיום בינויו התאהמה. הנition נקבע כמה חדשים לאחר מכן, והוצאות של מחלחת דיאליה ליווה אותי אל חדר הניתוח, כשהוא נרגש מהפירה שנערכת מהמטפל הווותיק ביפורם במחלקה.

32 שנות דיאליה הסתיימו בניתוח אחד ובמתנת חיים גודלה. החיים שליל השתנו מכך להזנה. זה נס שאפייל לא יהלתי לו, ולא שיערתי שהוא יכול לקרות. ממש חלום שהותגש.

הוותיק ביותר סיפורו של עופר שמיר

עד גיל 18 נחשבתי לנער בריא וחסן. הייתה שחקן כדורגל מצטיין, רץ כל היום ופעלתן מדהוד. מבון שחכני להtagais ליחידה קרבית, אלא שכארש עברתי את הבדיקה לkerjaת הצבא, אבחנו הרופאים לתזהמת מחלת כלות. הם אמרו לנו: "זהו, הכליות שלך גמורות".

היהתי בהםם. הרי עד אז לא הרגשתי כלום, ואיך יתכן שקיימתacial מחלה כל כך חמורה? בבדיקות חוזרות שנעשו לי בבית החולים הגליה שמדובר בבעיה מוללה שגורמה לבלוטות בבדיקות עם השנים. ביום כבר ניתן לזהות אותה בקלות בבדיקה אולטרסאונד עוד לפני הלידה, אך באותה ימים - לפני יותר מ-50 שנה, הרופאה עוד לא הייתה מפותחת, וכך איש לא ידע על המחלת שלו, והכליות הלוכו בשקט.

במבט לאחר מכן אני באמת לא מבן איך עמדתי במאפק והקשה זהה, בו הפטתי ביום אחד מבחר צער וספורטבי לנכח ב-100%. כמובן שבצבא כבר לא קיבל אותו, ואמא של שלחא אותו ישר ללמידה אוניברסיטה, כדי שלפחות אלמד ואתקדם. כך התחנתי בלימודי כללה ותואר שני במנהל עסקים, כשבמקביל אני עובר טיפול דיאלייה והורי מחפשים עורי כליה בלילה. זה היה בשנת 1987, שנים רבות לפני שהוקמה מתנת חיים, והיה ברור שמדובר בחיפושים אחר כליה מן המת, כי תרומה מן החיים כמעט לא הוכרה.

אחרי שלושה חודשים דיאלייה - הזעיקו אותו בדחיפות לבית החולים כדי לעורו ניתוח בו קיבל כליה. לצערו ההשתלה לא הצליחה, והכליה לא שרדה אפילו ימים אחד. הדבר היחיד שנותר ממנה אלו נוגדים רבים שהקשוו עליי למצוא בהמשך כליה שתתאים לו.

הפעם הבאה בה נמצא עורי כליה הייתה ארבע שנים מאוחר יותר. שוב הזעיקו אותי לבית החולמים, ושוב הודיעו שיש כליה מן המת. גם הכליה זו בדוחה ולא תפתקדה כלל. כשחוורתי לאחר מכן, כשהאני עידין חוליה כללות ומטופל בדיאלייה, הבבירו לי הרופאים שאין לי עוד סיכוי להשתלה בארץ, והאפשרויות היחידות לפניי הן דיאלייה במשך כל החיים, או חיפש כליה בחו"ל. בתחילת ניסיתי לחפש כליה מהוחץ לגבולות הארץ, וגם טsty פעמים לאורה"ב. עד שהבנתי שמדובר שלי הסיכויים הם אפסיים, הבנתי שהבר הנקון עורי היה להמשיך בדיאלייזה. להשלים עם המצח הקשה ולדעתה שהן ילו אותנו כל חי.

בнтימ המשכתי ללמידה ולהתפתח - הוציאתי שני תארים מלאים באוניברסיטה, התהנתני ונולדו לי שני ילדים. שלוש פעמים בשבוע התחלתי את יום העבודה בשעה מוקדמת, כדי שיתאפשר לי לעזוב בשעה ארבע. הייתה יוצא לדיאליזה עד

**כשאנו של יהודה
קורס התחליה טיפולי
דיאליזה, נראה היה
שמצבה משתפר, אלא
שהוא בחת אחת הכה בה
הסיות > חודשיים אחרי
התרומה, משפט יהודה
במסע שחווה, שבסוףו
העניק לאנו כליה**

לכן החלטתי לגשת לבדיקות, ואם רק קיבל את האישורים הנדרשים, גם לתרום. זה היה נשמע לי הגיוני, בפרט שהכרתי מקרוב מישחו שטרום, וכבר כמה שנים שחשתביobilיבי שאם אני רוצה לעשות את זה, אשתי כמון עודדה ותמכה כל הזמן. שנינו הרגשנו שמעבר להצלת החיים של אמא, יש כאן גם אקט חינוכי

חשוב עבור הילדים שלנו. רצינו להתוות להם דרך של חסד". במקביל התחליו בתהליך גם גיסו ושני אחיו. "בשלב הראשון נאמר לי ולאחר מכן שלילינו להוריד במשקל ורק אז נוכל להחליט בבדיקות", מספר יהודה. "ההחלטה שנייה מוגנעת לכך במלאו הכה והחוץ זמן קצר הורדתי 10 קילוגרם. כך החלטתי להרים את

בדיקות ועשיתי אותן ממש במהירות. בתוך חמישה חודשים,

כבר קיבלתי חוותמת בריאות על כך שהכל תקין ברוך השם, אני

בריא ויכול לתרום".

יהודה היהשלם עם עצמו לגמרי, אך יחד עם זאת, ככל שהתקדמות

כבר חמישה שנים שאמו של יהודה קוק סובלת ממחלה כליה, ומטופלת באמצעות תרופתיים. משך כל הזמן הזה אמר להם שאמ מזכה ייחmir, היא תיאלץ להגיע לטיפול דיאליזה, אך הדברים החלו מבעד לאזוניהם. "לא רצינו לחשב על כך שאמא שלנו עלולה למצוא את עצמה במחלה הקשה זו", מביר יהודה. "אז טנו את הראש בחול, ופושט לא חשבנו על הנושא. עד לפניה כשבעה חדשים, אז בקירה אמא אצל רופא מומחה, שהודיע לה שמצב הכליות התדרדר, ואם היא לא רוצча להגיע לדיאליזה - עליה ללחפש בדחיפות תורם".

מארבעה יוצא אחד

יהודה מספר שהבשורה הקשה הייתה עבורה כמו כאפה רצינית. פתאום כל הדיבורים הקשים התממשו והפכו למציאות", הוא אומר. "הדבר והאחרון שרצינו היה שאמא תגיע לטיפול דיאליזה,

משה הלו'

**אתם
אתה של**

את כל הבטן. בעקבות זה אתחה לא יכול להפעיל את שרירי הבטן, ולא מסוגל להרים רגל או לgomם מהמיטה. במשך היום הראשון עביר שכבתי, רק לקרהת הערב הרגשתי שאני מסוגל להתיישב ולאט-לאט לgomם. מאותו רגע גיליתי שעם כל יום שחולף אני מרגיש טוב יותר".
יהודית גם מצין כי מכיוון שהניתוח שלהם נערך בתקופה של אחד מגלי הקורונה, לא הורשה אף מבקר להישאר איתם בלילה, וכך מצאו הוא ואמו את עצם בלבד בחדר.

"פתחות המצב התהפלך, וכל תופעות הלועאי הגיעו. טיפול הדיאליזה הפכו לסיווט בלתי אפשרי".

"היה זו לילה קשה בשביל שניינו", הוא מתרח, "אבל יודע עם זאת, גם היה מרגש מאד. אני זוכר ששנינו והתעוררנו באמצע הלילה ולא הצלחנו לחזור לשישון. אמרתי לאמא: 'זו פעם ראשונה שאני ישן איתך בחדר, מאז לפני 30 שנה, כשנולדתי. בכלל, פטפנו המון, וזה הייתה חוויה שאין דומה לה'. יהודית משתתקת לרגע, ניכר כירגשותיו גוונים וועלמים. "כשאני מתבונן על מה שעבורתי, ברור לי שאלה התייחס מוקן לוותר על זהبعد שם הון. כדי שראתה משך כל שבעת החודשים האורוניים לא רק את מה שעוברתי בעצמי, אלא גם את מה שעבר על המושתל, ככלומר על אמא, אני מבין בזורה הפשטה ביוטר שבאמת הצלתי חיים. אמא הייתה במצב הכי גרווע שיכל להיות, וכשאנן רואה אותה כיים חוזרת לשגרה, מתפרקת ואפלו יוצאת לפעילות ספורטיבית, אני מביןஇז איזות גודלה יש לי".

ובנוסף היו הבדיקות הרבות. רק כשראיתית את אמא מצפה לי, התחלתי להרשות לעצמי להתרgesch ולהבין את גודל המمعد - אני עומד להציג את חייה של אמא שלי".

כאן נעצר יהודית ומציג כי כמו בחלק לא מבוטל מהתרומות, גם במרקחה שכנתו שביקשה מלכתחילה לתהודות לו, הייתה זו שתרמה בסופו של דבר למאה של. כשהשחנונו כולנו לניתוח היכרות והיה מאוד מעניין לחקור אנשים שמעולם לא פגש קודם لكن, אך החיים שלהם עומדים להיקשר בחים שלך לצח".

הצatty חיים

לקראת הצהרים הובל יהודית אל חדר הניתוח, ואילו אמו נלקחה לשם כשעה אחריו. "מהניתוח אמי לא זכר שום דבר כמובן", הוא אומר, "אבל אני זוכר את עצמי מתעורר בחדר התאוששות, ואחר כך נמצא במחלקה עם כאבים מאוד חזקים. זה לא כאב כמו שמקבלים מכח, אלא כאב שעוטף

ביוור. אמא היא אישה ספורטיבית שתמיד הקפידה על ספורט ולהיקות, אך מאוז שתחילה טיפול הדיאליזה, זה נאסר עליה, כי אסור לה לשחות לאחד מקום. מיום ליום היא שקעה תוך ים של כאב ודיכאון, והתחלנו להבין שלא סתם ככה יצא למחילת הדיאליזה שם של אחות והמחלקות הקשות ביוור בית החולים".

יהודית לא הייתה ברירה, ואמו של היהודת התחילה בטיפול הדיאליזה. "ואז קרה דבר מעניין", מספר בנה, "כى להפתעתו האגדולה התרבר שטהטיפולים עושים לאמא דווקא טוב. מכיוון שהางוף של היה מלא ברעלים, הדיאליזה טיפלה בהם באופן הטוב ביותר, ופתחות השינה באשתיה", הוא אומר, "עם כל בדיקה שעברה בהצלחה אמא ממש נשמה לרוחה, וכשנקבע תאריך הניתוח היא הchallenge לספור את הטיפולים שנתרטו לה עד אז. ממש שמחתי שיש לי זכות לעשות את זה".

הטיפולים יוכלה להמשיך עם הדיאליזה ללא תרומות כליה? אלא שכעבור חדש וחצי השנה הכל. פתחות המצב התהפלך, וכל תופעות הלועאי הגיעו. טיפול הדיאליזה הפכו לסיווט בלתי אפשרי - אמא סבלה באמצעות רוק כמותה קטנה מאוד של מים, ונדרשה לעבור דיאטה קפדיות

**"הדבר האחרון שרצינו היה
שاما תגיע לטיפול הדיאליזה,
לכן החלטתי לגשת לבדיקות,
ואם רק קיבל את האישורים
הנדישים, גם לתרום".**

הבדיקות, כך הוא התחיל לחוש את הפחד והadol. "זה לא שחשתי פעמיים, אבל לך לי זמן לעכל, להבין שאני באמת הולך לעשות את זה, וללמוד על מה שצפי לי".

דיאליזה בלתי אפשרית

בнтימלים לא הייתה ברירה, ואמו של היהודת התחילה בטיפול הדיאליזה. "ואז קרה דבר מעניין", מספר בנה, "כى להפתעתו האגדולה התרבר שטהטיפולים עושים לאמא דווקא טוב. מכיוון שהางוף של היה מלא ברעלים, הדיאליזה טיפלה בהם באופן הטוב ביותר, ופתחות השינה באשתיה", הוא אומר, "עם כל בדיקה שעברה בהצלחה אמא ממש ערנית יותר. בשיחות שהויל עס אחוי תהיינו אם הדיאליזה אכן כל כך נוראה, ואולי אמא יכולה להמשיך עם הדיאליזה ללא תרומות כליה? אלא שכעבור חדש וחצי השנה הכל. פתחות המצב התהפלך, וכל תופעות הלועאי הגיעו. טיפול הדיאליזה הפכו לסיווט בלתי אפשרי - אמא סבלה

אחות חדשנית

לאחרונה, בתקופה בה פרצה המלחמה באוקראינה, ורבים מיהודי המדינה עלו לארץ, מצאה שירה כץ את עצמה כשהיא דוגמת מאוד לקוביה. מי שמכיר אותה יודע שאנו לה שורשים באוקראינה, גם לא בעלה. אבל הקרובים שמחשובותיה היו נתנות להם, נמנים על משפחתה של סופי, האישה שלא היא תרמה כליה, ומمازو אותו רגע היא חשה ממש כמו חלק מהמשפחה שלה.

"כל עוד הם נשארו באוקראינה הרגשתי ממש פפרפים בבטן", מתארת שירה, "אם עכšíי, כשהם כבר בארץ, אני משוחחת עם סופי כל הזמן ומבקשת לדרכם שלום. זה לא סתם כך, החיבור שנוצר בינינו הוא אמיתי נדי. קשה לי להאמין שעדי לפני חודשים בכללו לא הכרנו זו את זו".

עשרה חודשי בדיקות

סיפור תרומת הכליה של שירה התחיל דווקא דרך בעלה. "בעל ראה פוסט בפייסבוק, בו נכתב על מישיה שמחפשת כליה לאבא שלה", היא מספרת. "באותז זמן הכרנו סביבנו כמה תורמים, גם אמא של חבר טוב שלנו היא מושתלת כליה, כך שהנושא הזה לאزر לנו. בעלי התקשר למי שפרסמה את הפוסט והיא סיפרה לו על האבא ועל מחלתו, על הקשיים וטיפוליו והדיאליה. כשהוא סיים את השיחה הוא כבר קיבל החלטה - לסתות לתורם לו".

בעלה של שירה כץ
ביקש לתרום כליה, אך
בסופו של דבר דווקא
שירה היא זו שתרימה
> החיבור שנוצר בינה
לבין סופי - המושתלת
שקיבלה את הכליה,
הפרק אותה להיות חלק
מהמשפחה

רות מנדל

"בת יובל ספרה לסופי שקשה לה להידם בלילהות כשאני לא נמצאת, וכשסוף שאלת אותה אין היא מתמודדת, היא השיבה שהיא מזכירה לעצמה שאמא שלה עשתה מעשה של הצלת חיים, וזה מהחזק אותה".

חיבור عمוק וחזק

"הניתוח עבר באופן חלק ממש", ממשיכה שירה, "בנושא זהה אני חיבת לציין שאני מודICAה כל כך את מתנת חיים, שהגישיו טוב את התהילה והמידע. צויתי גם להיות מטופלת בידי החזות המודחים בבלינסון, והרגשת שאני בידים טובות. גם בעלי והיה איתי לאורך כל הדרכך, התלווה לכל הבדיקות והיה חלך בלתי נפרד. ברור לי שבכל דעינו לא הייתה מצליחה לעبور את התחלה המיחודה הזה. ככל שהתקדר הבניתות, הוא הרגיש שהוא סגור בכך מעגל, ושבינו התרגשנו כל כך".

רק בבוקר יום הניתוח הכירו סופי ושירה באופן מסודר, ושירה מתרגשת כשהיא מדברת על כך. "סופי היא אישה מקסימה בת 66 מבת ים, אמא לילדים וסבתא לנכדים. כשבגשתי אותה בפעם הראשונה שרהה בחדר התרגשות גדולה מאוד. שתינו לא דיברנו, פשוט לא היו לנו מילים, אבל הרגשתי חיבור מאד חזק ועמוק. ממש חנומת הבלתיום".

שלמות וכל בכורבון אנטקיה:

באחד מימי האשפוז ישבה שירה עם סופי, ויחד הן ערכו שיחת וידאו עם יובל, בתה בת התשע של שירה. "הבת של הייתה מאוד סקרנית ורצחה להכיר את סופי", מספרת שירה, "או התישבנו ושוחחנו איתה. יובל ספרה לסופי שקשה לה להירדם בלילה כשאני לא נמצאת, וכשסופי שאלה אותה איך היא מתמודדת, היא השיבה שהיא מזכירה לעצמה שאמא שלא עשתה מעשה חשוב של הצלה חיים, וזה מחזק אותה. שתינו הבטנו זו על זו, כשותלגות לנו דמויות".

נכון להיום, חודשיים אחריו התמורהה, שירה כבר חוזרת לעצמה לגמר. "במשך חודש פרגוני לעצמי לבוה. הכהילה המדהימה ממושבת כל תואמים, בו אני מתגוררת, תמכה ועזהה בלי הפסקה. בני המשפחה, השכנים והחברים, כולם עשו כל מה שאפשר כדי שאוכל להתאושש ולהחלים. אחרי חודש של פינוקים חוזרתי לשגרה ולעבדות בתחום משאבי אנוש, אפילו חוזרתי לrox בקבוצת הריצה שלי. לעיתים אני מתבוננת לאחור וכמעט שוכחת שתורתני. מזל שיש את סופי כדי שتزיכר לי".

"החיבור שנוצר בינו הוא אמיתי נדיר. קשה לי להאמין שעד לפני חודשים אחדים בכלל לא הכרנו זו את זו".

בulla של שירה יציר קשר עם מתנת חיים וכמו יותר האנשים שמעוניינים לתרום - התהילה בתחילת, אלא שלאחר כשלושה שבועות הוא נפסל בבדיקות רפואיות. "זה די אכזב אותו", נזכרת אשתו, "אבל הוא המשיך בחינוך כראגיל, ככלצד זאת הוא מאוד משתדל לפועל בנושא בדרכיהם אחירות - יעקב אחורי סיפורים של אנשים שמחפשים כליה ומשתף אותם לעתים קרובות בפייסבוק. הוא ממש רואה אם עצמוני רשות לפעול בעינויו".

לאחר חודשים העזה שירה להעלות לראשונה על שפתה את הרצון שפיעם בה מאז שבלה נפסל. "סיפרתי לבני שני גם רוץ לנטות, ושאלתי אותו מה דעתו. אמנם מבירור שעשינו והבנו שהאיש שיחפשו לו בתחילה כליה, כבר קיבל ומצבו טוב, אך באותה תקופה קראת סייפורים רבים של תורמים, והבנתי שיש מאות חולמים שימושיים למשוחו שייחיל אוטם. בעלי למגמי עודד, וכן החלטתי

שאנן הולכת על זה. לבדיקות היא נגשה מתוך חSSH גדול. "ידעתי כל הזמן שבדיקות כמו שבעל נפסל, גם אני עלולה להיפסל ולא להימצא מתאימה. אבל רציתי כל כך, ועם כל בדיקה שעברתי גברו הרצון והתקווה".

חיששתי. זה ברור. אבל חקרתי המון והרגשתי שם באמת אמצע מתאימה ובריאה כמו שצעריך, אז הסיכון הוא מינורי ביחסו, ובאמת אין צורך לחושש. בשונה מאחרים שמתלוננים לפעם על היקף הבדיקות, אני דוקוא שמהותי לראות כמה שהן מדוקדקות, רציתני לדעתם שהרל חקינו אצליח ב-100% לפוי אשוני ונגשח לחומרה.”

תוליך הבדיקה נמשך עשרה חודשים, ולדבריה של שירה,-alone, היו מומינים ביהו. "כמובן שהרגע האגדול ביוםיה היה כשהתה אימנו לי את סופי, המושתלת שלי", היא מוסיפה. "היה ממש מרגש להכיר אותה, בפרט שלפנינו אין לא בקשתי שום דבר לגבי זהות המושתל. הרגשתי שהוא לא משווה שאני צריכה להתעורר בו, והקב"ה

יהה זה שيمיל לأت מי שאינו צריכה לתורו לו.
ובאמת, ממשים התאמו לי את סופי, אישה כל כך יקרה ומיוحدת.
בתחילת סיפורו לי עליה רק פרטם מועטים שגרמו לי להשתקרן
עוד יותר. מצד אחד היה לי רצון גדול לעורק איתה היכרות,
אך מצד שני לא רציתי ליצור קשר של ממש כל עוד אני לא מגיעה
לרגע התמורה ובוטוחה שאני תורמת. לחתמי בחשבון כל הזמן שאולי
משהו ישתחב בדור".

דרך להצלחיס!

תרומות כספיות מאפשרות לנו לגייס תורמי כליה חדשים

1

מתוך למתנת חיים

ומבראים על אפשרויות
לתרומת כליה
במספר: 02-5000755
או במייל:
info@kilya.org.il

2

אפשר לתרום למתנת חיים דרך בית!

לשולח למספר:
054-3213911
נא לשולח כתובת
דוא"ל לאותו מספר
כדי לקבל קבלה

3

העברות בנקאיות:

בנק מרכנתיל – 17
סach כרכ' נשרים – 661
מספר חשבון 62951787
על שם "מתנת חיים"

4

לתרומה מאובטחת באשראי:

http://bit.ly/MC_TRUM

סדרת קוד ריב בעקבות
בוחנרבנשטיין אדריאן

5

צ'קם לפוקודת מתנת חיים יש לשולח ל:

מתנת חיים
כרכ' נשרים 15
ירושלים 9546427

6

עיגול לטובה:

הנו בכרטיס אשראי,
תעיגול לשקל הקרב
ותשלחו לנו את האגרות!
<http://bit.ly/MC-RU>

*2716 מוקד תרומות:

judy@kilya.org.il

ניתן לתרום בעמדות 'נדירים פלוס' ו'יקהילות'

למתנת חיים אישור מס הכנסה לעניין תרומות לפי סעיף 46